

[திரு. மு. கருணாநிதி]

[2nd March 1968]

கிறேன், விரைவில் சஸ்பெண்டு செய்வார்கள், அமைதியாகக் கலைந்து செல்லுங்கள்' என்று சொல்ல, அதற்கிடையே அங்கே எஸ். பி. வந்து விட்டார்கள். அதற்கிடையே ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள், 1,500 தொழிலாளர்கள் போலீஸ் ஸ்டேஷனைச் சூழ்ந்துகொண்டு உடனடியாக சஸ்பெண்டு செய்யவேண்டும், அந்த சப் இன்ஸ்பெக்டரையும் போலீஸ் காரர்களையும், என்று வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். அவர்களிடத்தில் சமாதானம் செய்த நேரத்திலே அங்கு வாசலில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த ஜீப் காரருக்கு தீ இடப்பட்டு எரிந்து போய் இருக்கிறது. ஒரு ஜீப் கார் எரிந்து போனதும், அடுத்த ஜீப் காரை எரிக்க முயற்சித்து இருக்கிறார்கள். போலீஸ்காரர்கள் நாயடிப் பிரயோகம் நடத்தி இருக்கிறார்கள். போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் பெரும் சேதம் விளைவிக்கிற அளவிற்கு போலீஸ் ஸ்டேஷன் மீது படையெடுத்து கற்களை வீச ஆரம்பித்து எஸ். பி. உள்பட பல போலீஸ் அதிகாரிகளும் காயம் அடைந்திருக்கிறார்கள். உடனடியாக துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடைபெற்று, துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தில் 3 பேர் உயிர் இழந்து, 5 பேர் படுகாயம் உற்றிருக்கிறார்கள். பெரிய போலீஸ் அதிகாரிக்கும் மற்ற போலீஸ்காரர்களுக்கும் அங்கு பலத்த காயங்கள் ஏற்பட்டு இருப்பதாகவும் தகவல் வந்திருக்கிறது. அது பற்றி விசாரிப்பதற்கு ஐ. ஜி. அவர்கள் இன்று நடுபகல் வரைந்து சென்றிருக்கிறார். அதற்கிடையே அந்த சப் இன்ஸ்பெக்டரும் அடித்த இரண்டு போலீஸ் காரர்களும் சஸ்பெண்டு செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை சஸ்பெண்டு செய்து விசாரணை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலையில் இந்த விளக்கத்தோடு இது அன்றாட நடை முறைக்கு உட்பட்ட பிரச்சனை என்ற அளவில், வேறு அதற்கான நடவடிக்கைகளும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன என்ற அளவில் இந்த ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தை அவரும் வற்புறுத்தமாட்டார், தாங்களும் தேவையில்லை என்று தீர்ப்பளிப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

MR. CHAIRMAN : Is the hon. Member pressing his notice ?

THIRU R. RAMAN NAIR : I am not pressing it, Sir.

III. GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1968-69—(cont.)

MR. CHAIRMAN : Now we shall continue the discussion on the Budget. The hon. Member Thiru P. Ethiraj will wind up his unfinished speech soon.

* திரு. பி. எதிராஜ் : தலைவர் அவர்களே, நேற்று நான் பேசியதற்கு தொடர்பாக இன்று சில விஷயங்களைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். முக்கியமாக நமது அரசாங்கமானது இனம் விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்யவேண்டும். 1948-ம் வருடத்தில் ஒரு சட்டமும் 1963-ம் வருஷத்தில் ஒரு சட்டமும், இனம் ஒழிப்புச் சட்டம் என்றும் இயற்றப்பட்டன. 1948-ம் வருடத்திய 26-வது சட்டத்தில், நெல் சாகுபடி பாத்தியதையை நிர்ணயிக்கிற உரிமை அதிகாரம் செட்டில்மெண்டு ஆபீசர்களுக்கு மட்டுமே உண்டு என்றும், சிவில் கோர்ட்டுகளுக்கு அந்த அதிகாரம் இல்லை என்றும் வரையறுத்துக் கூறப்பட்டிருந்தது. ஆனால் 1963-ம் வருடத்திய 26-வது சட்டத்தில் 12-வது பிரிவில், செட்டில்மெண்டு ஆபீசர்களுக்கு மாத்திரம் அதிகாரம் உண்டு என்று மட்டுமே இருக்கிறதே தவிர, சிவில் கோர்ட்டுகளுக்கு அந்த அதிகாரம் இல்லை என்று சொல்லப்படாததன் காரணமாக, இப்போது கும்பகோணம் கோர்ட்டில் இனம் தாரர் திருப்பணந்தான் மடத்தாரால் 300-க்கு மேற்பட்டவர்களின் வழக்குகள் நடைபெற்றுவருகின்றன. ஆகவே 1948-ம் வருடத்திய சட்டத்தில் இருக்கிறதே அதே போல சிவில் கோர்ட்டுகளுக்கு அதிகாரம் இல்லை என்ற ஷரத்தை 1963-ம் வருடத்திய 26-வது சட்டத்தில் அதை சேர்க்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அவ்வாறு சேர்க்கப்படாததன் காரணமாக இப்போது புதுக்கோட்டைப் பகுதியில், இனம் விவசாயிகள் என்று பலாத்காரசக்திகள் புகுந்து, விவசாயிகளுக்குத் தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது

2nd March 1968]

[திரு. பி. எதிராஜ்]

என்பதைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அதோடு கூட இன்னொரு விஷயம், இந்த 1963 வருடத்திய 26-வது சட்டத்தில் பிரிவு 11-இல் சட்டம் அமுலுக்கு வரும் தேதிக்கு முன் 12 வருஷங்களுக்குள் சேர்ந்த தாற்போல 3 வருஷங்களாவது இனும் தாரர்கள் சொந்த சாகுபடி செய்தால் ரயத்வாரி உரிமை உண்டு, இல்லாவிட்டால் இல்லை, என்று இருந்தது. 1967-ம் வருஷத்திலே இந்த ஷரத்து ரத்து செய்யப்பட்டதன் காரணமாக பெரிய விபரீதமான விளைவுகள் ஏற்பட்டு இனும் தாரர்களுக்குச் சாதகமாக சட்டம் இருக்கிறது. ஆகவே அரசாங்கம், இந்த இனும் சட்டத்தில் முன்பு அசல் சட்டத்தில் இருந்ததைப்போலவே இந்தச் சட்டம் அமுலுக்கு வருவதற்கு 12 வருஷத்திற்குள் 3 வருஷம் கட்டாயம் சாகுபடி செய்தால் மட்டும் இந்த ரயத்வாரி உரிமை இந்த இனும் தாரர்களுக்கு உண்டு என்று இருக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்திச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நேற்று சொன்னதுபோல இன்றைக்கு மாண்புமிகு உணவு அமைச்சர் அவர்கள் திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னார்கள். நெல் விலையை உயர்த்தமுடியாது, உயர்த்தவும் கூடாது, வாங்கிச் சாப்பிடுகிறவர்களுடைய நிலைமையைப் பார்க்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். அரசினர் ஒத்துக் கொண்டிருக்கக்கூடிய 100-க்கு சற்றேறக்குறைய 80 சத வீதத்தினர் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டவர்கள். இந்த 80 சதவீதத்தினர் தலையில் கைவைத்து, அவர்கள் கட்டுப் படியாகாததால் தற்கொலை செய்து கொள்ளும்படியான சூழ்நிலை உண்டாகி, மற்றவர்களும் காப்பாற்றப்படவேண்டும் என்பது எவ்வளவு நியாயமானது என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். 20 லட்சம் பட்டார்களிலே, 19½ லட்சம் பட்டாதார்கள் சாதாரண ஏழை விவசாயிகள் என்பதையும், நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். இதை ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால், அரசாங்கம் பிடிவாதமாக நெல் விலையை உயர்த்தாததன் காரணமாக அரசாங்கம் நெல் உற்பத்தியை வேண்டுமென்றே குறைத்து, மத்திய அரசாங்கத்தின் மீது ஏதாவது பழி சுமத்தவேண்டும் என்று கருதுகிறது, என்று கருதவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறேன். இந்த வருஷத்தில் கரும்பு சாகுபடி எத்தனை ஏக்கரா இருக்கிறதோ, அதை விட மிக அதிகமான அளவிற்கு நிச்சயமாகக் கரும்பு சாகுபடிக்கு மாறி விடுமோ என்ற அச்சம் ஏற்படுகிறது. எப்படியாவது இந்த நாட்டு மக்களுக்கு நெல்லை உற்பத்தி செய்து, பஞ்சம் இல்லாமல், பட்டினியில்லாமல், வாழ வைக்கவேண்டும் என்ற நல்ல எண்ணத்துடன் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நிச்சயமாக மற்ற மாநிலங்களில் நெல் விலை கூடியிருக்கிறது, குறைந்திருக்கிறது என்று பார்க்காமல் விவசாயிகளுக்குக் கட்டுபடியாகக்கூடிய நிலைமையில் நியாயமான விலையை, தஞ்சாவூர் மூட்டைக்குக் குறைந்த பட்சம் 36 ரூபாய் கொடுத்தால்தான், கஷ்டப்பட்டு உழைக்க ஆசை இருக்கும். எனவே அந்த விலையை கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக விவசாயிகள் என்று சொல்லும்போது அரசாங்கம் மற்ற அரசியல் கட்சிகாரர்களும் கூட குத்தகை வாரம் போன்ற சாகுபடியாளர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் இருக்கிறார்கள். முதலமைச்சர் அவர்கள் பட்டஜெட் பிரசங்கத்தில் கூட 1965-66, 1967-68 ஆகிய இரு பசலிகளிலும் வேளாண்மை பாதிக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதை ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த வருஷங்களிலே விவசாயிகளுக்குக் குறைந்தது போலவே, சாகுபடிகாரர்களுக்கும் நெல் விளைச்சல் குறைந்ததன் காரணமாக உள்ளபடியே குத்தகை அளக்க வேண்டும் என்று எண்ணம் இருந்தால் கூட, குத்தகைதாரர்கள் அளக்க முடியாமல் தற்கொலை செய்து கொள்ளக்கூடிய அளவிற்கு நெருக்கப் படுகிறார்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஆகவே, நிச்சயமாக இன்றையவரை உள்ள பாக்கியில் 3-ல் ஒரு பகுதியையாவது தள்ளுபடி செய்து உத்திரவு போடுவதன் மூலம் மற்ற இரண்டு பகுதியை வருஷத்திற்குள் மிராசதாரர்களுக்கு அளக்கும்படியான ஒரு சட்ட பூர்வமான பாதுகாப்பைக் கொடுத்தால் குத்தகைதாரர்கள் வாழ முடியும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

4-10
p.m.

கோவில் நிலங்கள், மடங்களுடைய நிலங்கள், மராமத்து வேலை செய்யாமல் உற்பத்தி பெருகாமல் இருக்கின்றன. விசேஷமான நடவடிக்கை எடுத்துச் சட்டம் இடம் கொடுத்தால் நிலத்தை அரசாங்கம்

[திரு. பி. எதிராஜ்]

[2nd March 1968]

எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும், அல்லது கட்டாயப்படுத்தி, நடவடிக்கை எடுத்து மராமத்து செய்து விவசாயத்தில் அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளும்படி செய்து நாட்டுக்கு நிறைய விளைவிக்கும்படி செய்யவேண்டும்.

பிறகு இந்த படி அரிசி திட்டத்திற்காக 7 கோடி ரூபாய் மான்யமாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு ஒதுக்கப்பட்ட நிலைமையில் பொற் கொல்லர்களுக்கு மூன்று கோடி கடன் கொடுத்துவிட்டு, அதை மத்திய அரசாங்கம் வற்புறுத்துகிறது என்பதற்காகத் திருப்பிக் கேட்கிறார்கள். இந்தக் கடனை வைத்துக்கொண்டு, வேறு தொழில் செய்ய முடியாமலும், ஏராளமான கஷ்டம் அனுபவிக்கிறார்கள். ஆகவே இந்தக் கடனுக்கு மத்திய அரசாங்கம் தொந்திரவு கொடுத்தாலும் கூட ஒன்று மாநில அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தி ரத்து செய்து அல்லது மத்திய அரசாங்கம் அதைக் கேட்கும்போது 3 கோடி பெருவாரியாக தள்ளுபடி செய்து, கொடுக்க முன் வரவேண்டும் என்று மத்திய அரசாங்கத்தை வற்புறுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக நமது அரசாங்கத்தின் அமைச்சர்கள் நிர்வாகத்தில் ஊழல் இல்லை என்றும், நிர்வாகத்திலே தலையடுவது இல்லை என்றும் சொல்கிறார்கள். இந்த வாரத்தில் பிப்ரவரி 23-ந் தேதி அன்று செம்பனூர் கோவிலில் காங்கிரஸ் ஊழியர்களை தி.மு.க. வினர் 40, 50 பேர் சேர்ந்து பட்டப் பகலில் பலாத்காரமாக தாக்கிறார்கள். தாக்கப்பட்டவர் செம்பனூர் கோவில் போலீசில் புகார் செய்தார்கள். புகார் செய்தவர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். தாக்கியவர்கள் போலீஸ்காரர்கள் எதிரில் உலாவிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அழகிரிசாமி என்ற காங்கிரஸ்காரர் வீட்டுக்கு சென்று, எம்.ஜி.ஆர். மன்றத்தை சேர்ந்தவர், பட்டப் பகலில் செருப்பால் அடித்தார். அடிபட்டவர் திருப்பி அடித்தார் என்பதற்காகக் கைது செய்யப்பட்டு இருக்கிறார். ஒரு தலை பட்சமாக நடவடிக்கை எடுக்கப் பட்டு இருக்கிறது, என்று காங்கிரஸ்காரர் சிறையில் உண்ணாவிரதம் இருந்தார். அந்த உண்ணாவிரதத்தை நிறுத்தவேண்டும் என்றும் அரசாங்கத் திடம் நான் சொல்லி, நடவடிக்கை எடுக்கச் சொல்கிறேன் என்று சொல்லி சமாதானம் சொன்னதின் பேரில், 26-ம் தேதி அந்த உண்ணாவிரதம் சப்-ஜெயிலில் நிறுத்தினார்கள். இந்த நிலைமை நீடிக்கக்கூடாது. கட்சி சார்பிலே அதிகாரிகள் நடப்பதற்கு தூண்டிவிட்டு இருக்கிறார்கள், நிர்ப்பந்தப்படுத்தப்படுகிறார்கள் என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இந்த நிலைமை நீடித்தால் அராஜகமான சூழ்நிலை உண்டாகும் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

பிறகு இந்த அரசாங்கமானது நமது மாண்புமிகு உறுப்பினர் கிருஷ்ண மூர்த்தி அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்க 1955-ம் வருடத்திற்கு முன்னால் ரிண்டயர் ஆன ஆசிரியர்களுக்குப் பென்ஷன் உண்டு என்று சொல்லியதற்கு நான் மிகவும் நன்றி உள்ளவனாக இருக்கிறேன். அதே போல், பகுதி நேர ஆசிரியர்கள் விஷயத்தில், கருணை காட்டி 30 ரூபாய் என்பதை கொஞ்சமாவது உயர்த்திக் கொடுப்பது நியாயமான ஒரு கோரிக்கை. அதோடு இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். மாண்புமிகு கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள், குரு தட்சிணை என்று சொல்கிறபோது, மாதாமாதம் கொடுக்கிறது என்று சொன்னார். புதிதாக பிள்ளைகளை சேர்க்கும்போது கொடுப்பார்களே தவிர, மாதாமாதம் சம்பளத்தை கொடுங்கள் என்று சொல்வது நியாயம் இல்லை. குரு தட்சிணை சேர்க்கிற போது கொடுப்பது பழக்கம். அது வாத்தியாருக்கு சொந்தம். கணாளுவுக்கு போனால் குரு தட்சிணை என்று பெயர் இல்லை. வாத்தியாருக்கு போகணும். சர்க்காருக்கு சேர்ந்தால் குரு தட்சிணை இல்லை, அது நியாயம் இல்லை.

இறுதியாக, தமிழ் நாட்டு விவசாயிகள் வாழ்கின்ற சூழ்நிலை, சர்க்கார் விவசாயிகளுக்கு, உழவர்களுக்கு, மதிப்பு தரவேண்டும். உழவர்கள் சுயமரியாதையை காப்பதற்காக இயற்கையோடு போராடுகிறார்கள். அடுத்தது பலாத்கார சக்திகள் தொந்திரவு கொடுக்கின்றன. அதை எதிர்த்துப் போராடுகிறார்கள். அந்த அளவில் விவசாயினுடைய மானத்தைக் காப்பதற்கு, அரசாங்கத்தையும் சேர்த்து போராடக்கூடிய சூழ்நிலை

2nd March 1968]

[திரு. பி. எதிராஜ்]

வந்தால், எதற்கும் தயாராக இருக்கிறார்கள். விவசாயிகள், குத்தகை சாகுபடிதாரர்கள் நிலை, வெடிக்கின்ற எரிமலை மாதிரி இருக்கிறது. எரிமலை வெடித்தால், சுற்றியுள்ள ஊர்கள் அழியும். விவசாயிகள் குமறல் வெடித்தால் அரசுக்கு ஆபத்து. அந்த நிலை அரசுக்கு வரக்கூடாது என்று சொல்லி ஆவன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

(Thiru A. R. Damodaran in the Chair.)

திரு. எம். ராஜா அய்யர் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, ஆசிரியர்கள் சார்பில் அரசுக்கு எங்கள் கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டதற்கு முதலாவதாக நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஒரு சில கருத்துக்கள் கூறும் போது மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது, இந்த அரசாங்கம் பொறுப்பு வாய்ந்த அரசாங்கம் மாத்திரம் அல்ல, நல்ல கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ள தயங்காத அரசாங்கம் என்று இனிமையாகக் கூறினார்கள். I wish to demonstrate that this Government are not only responsible but responsive to suggestions என்று கூறினார்கள். அதற்கு ஏற்ப பல யோசனைகளில் ஒரு சில வற்றை ஏற்றுக்கொண்டதற்கு நாங்கள் கூறிக்கொள்கிறோம். 'நகர ஈட்டுப்படி எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் கொடுக்குமாறு உத்திரவு இட்டிருக்கிறார்கள். பரி-யூனிவர்சிட்டி கோர்ஸ் என்பதும் பரி-டெக்னிகல் கோர்ஸ் என்பதும் ஒன்று மற்றொன்றுக்கு சமம் என்று இருக்கின்ற நிலை. ஒன்றுக்கு சலுகைகள் உண்டு, மற்றொன்றுக்கு கல்விச் சலுகைகள் கிடையாது என்று கூறினால் பொருந்தாது என்று எடுத்துக் காட்டின பிறகு இந்த சலுகைகள் அதற்கும் உண்டு என்று உத்திரவு இட்டு இருப்பதற்கு நன்றி கூறிக் கொள்கிறோம்.

கனம் உறுப்பினர் கூறிய மாதிரி தமிழ் நாட்டில் ஓய்வு பெற்ற எந்த ஆசிரியரும் ஊதியம் இல்லாமல் வாழ மாட்டார் என்று கொண்டு வந்ததற்கு நன்றி கூறுகிறோம். 1955-க்கு முன்னால் ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கு ஊதியம் கொடுப்பது வரவேற்கத் தகுது. பல கருத்துக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டிய அளவு இருக்கின்றது. அவற்றை எல்லாம் ஒரே அடியில் ஏற்றுக்கொண்டு விட்டால், மேலும் அவர்கள் கோரிக்கைகள் வரும், என்ன செய்வது என்று யோசித்துப் பார்க்கிறோம் என்று கருதுகிறார்கள். இன்னும் எங்களுடைய சில கோரிக்கைகளை இம் மாதம் முடியும் முன்னால் மார்ச் மாத கடைசியில் ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

பரி-யூனிவர்சிட்டி கோர்ஸ், பரி-டெக்னிகல் கோர்ஸ் இரண்டிலும் இருக்கக்கூடிய என்.ஜி.ஓ. பிள்ளைகளுக்கும் ஆசிரியர்களுடைய பிள்ளைகளுக்கும் இலவசக் கல்வி கொடுக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு பரி-யூனிவர் சிட்டிக்கு மாத்திரம் இலவசக் கல்வி கொடுத்து அந்தரத்தில் விட்டு விடுவது நியாயமா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். இத்துடன் இந்தக் கல்விச் சலுகை நிறுத்தி கொள்வது என்றால், அதற்கு பரி-யூனிவர்சிட்டிக்கு கூட கொடுத்து இருக்க வேண்டாம். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. முடிந்த உடன் இந்த மாணவர்கள் கல்விக்குச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற நிலைமை இருக்கும். ஆனால், அதைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடியவர்கள் காச கொடுத்து பரி-யூனிவர்சிட்டி கோர்ஸுக்கு சலுகைகள் உண்டு, படிப்படியாக அந்த சலுகைகள் இல்லை என்றால் அந்தப் பெற்றோர்களுக்கு இது பெரும் பாதகம் ஆகும். ஆகையினால் இந்த இலவசக் கல்வி திட்டத்தை பரி-யூனிவர்சிட்டி கோர்ஸுடன் நிறுத்தி விடாதபடி இந்த பரி-யூனிவர்சிட்டி கோர்ஸ் படித்த மாணவர்களுக்காவது அடுத்த வருடம் முதல் மூன்று வருடத்திற்கு ஒன்றன் பின் ஒன்றாக படிப்படியாக இந்த மாணவர்களுக்காவது கொடுக்குமாறு அரசாங்கம் உத்திரவு இட வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்.

இலவச வைத்திய வசதி அனேகமாக வந்து விட்டது என்ற எண்ணம் எங்கள் மனதில் உண்டாக்கப்பட்டது. ஒரு சில பொறுப்பு வாய்ந்தவர்கள் கூறினார்கள். நிச்சயமாக இந்த அறிவிப்பு இந்த பட்ஜெட் பிரசங்கத்தில் இருக்கும் என்று கருதினார்கள். அது இல்லாதது ஏன் என்று புரியவில்லை. அந்த குறையை நீக்கி வைப்பார்கள் என்று நாங்கள் கருதுகிறோம்.

[திரு. எம். ராஜா அய்யர்]

[2nd March 1968]

அதிகமாகத் தகுதி பெற்ற ஆசிரியர்களை ஊக்குவிப்பதற்கு இரண்டு உபரி உயர்வுகள் கொடுக்கப் படுகிறது என்பதை வரவேற்கிறோம். பி.எ., எல்.டி.,க்கும் எம்.எ., எல்.டி.,க்கும் இரண்டு அட்வான்ஸ் இன்கிரிமென்ட் உண்டு. அந்த மாதிரி ஆசிரியர்கள் தகுதி வளர்த்துக்கொண்டு மேலும் அவர்கள் பட்டங்களை பெறுவதற்கு ஊக்குவிக்கும் என்பது நிச்சயம்.

4-20 p.m. ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்கள் செகண்டரி கிரேடு போஸ்டிவ் இருந்தால் இது வரையில் ஹையர் கிரேடு சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு இருந்தார்கள். இனிமேல் ஒரு திட்டத்தைப் போடப் பார்க்கிறோம், ஒரு “ஃபோஸ்ட் புரோகிராம்” என்று கூறினார்கள். அதன்படி இப்போதுள்ள 12,500 செகண்டரி ஆசிரியர்களுக்கும் இன்னும் 3 ஆண்டுகளில் செகண்டரி கிரேடு சம்பளம் கிடைக்கும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. இவ்வாண்டுக்குள் 5 ஆயிரம் ஆசிரியர்களுக்குக் கிடைக்கும் என்று கூறினார்கள். கேள்வி நேரத்தில் கேட்டோம். எந்த அந்நாட்டிலாவது 5 ஆயிரம் ஆசிரியர்களுக்குக் கிடைக்கப் போகிறது என்று கேட்டபோது அதை மாவட்ட ரீதியாக பிரித்துக் கொடுக்கப் போகிறோம் என்று கூறினார்கள். இது சரியான முறை ஆகாது. இது சாஸ்திரிய முறைப்படி இருக்க வேண்டும். ஏதோ மாவட்டத்திற்கு இவ்வளவு என்று அரிசி, சர்க்கரை பங்கீடு போடுவதான ஒன்று இல்லை இது. ரொமா நாட்புரம், மதுரை ஆகிய மாவட்டங்களுக்கு இவ்வளவு என்று கொடுத்து அந்த மாவட்ட அதிகாரி முனிசிபல் பள்ளிகள் எவ்வளவு, பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகள் எவ்வளவு, தனியார் பள்ளிகள் எவ்வளவு, சர்க்கார் பள்ளிகள் எவ்வளவு என்று பிரித்துக்கொடுப்பது நியாயமான முறை யாகாது என்று கூறினோம். அந்தக் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாத நிலையைப் பார்க்கும்போது வருந்துகிறோம். 5 ஆயிரம் என்ற எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்த வேண்டாம். ஆனால் 58 முதல் கேட்டு வந்து 1964-65 இல் 4 ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆண்டு முடியாமல் போனால் அடுத்த ஆண்டு யார் பல ஆண்டுகளாக ஹையர் கிரேடு போஸ்டிவ் செகண்டரி கிரேடு தகுதி பெற்றும் இருந்திருக்கிறார்கள், 58 முதல் எத்தனை பேர் இருந்திருக்கிறார்கள், என்று கணக்கிட்டுக்கொடுக்க வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். அப்போது தான் மனத் தாங்கல் இருக்காது. அப்போது தான் வெகு ஆண்டுகளாக இருந்த ஆசிரியர்களுக்கு சாதகம் கிடைக்கும். பல ஆசிரியர்களுக்கு பின்னால் கிடைக்கும். அப்படிப் பங்கீடு பண்ணிக் கொடுக்காதபடி இந்த முறைப்படி கொடுக்கும்போது ஒரு மாவட்டத்திற்கு அதிகமாக ஆசிரியர்கள் பலன் அடையலாம். பல மாவட்டங்களில் பலன் பெறுகிற ஆசிரியர்கள் எண்ணிக்கை குறையலாம். மாவட்ட ரீதியாகப் பார்த்துக்கொடுக்கும் இந்த முறையானது ஆபத்து அளிக்கக் கூடியதாக இருக்காதா என்று கருதுகிறேன்.

தகுதியை உயர்த்திக் கொள்ளுவதென்று செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் பி.எ. பட்டம் பெற்றவுடனே 3 மாதம் “Shortened” பி.டி. கோர்ஸுக்குச் செல்லுகிறார்கள். 4 மாத கோர்ஸ் அது. அவர்கள் சென்று பி.எ., பி.டி. ஆக வருகிறார்கள். அதே மாதிரியாக உடற் பயிற்சி ஆசிரியர்கள் ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்களைப் போல் பி.எ., பட்டம் பெற்று பிறகு 3 மாத காலம் “Shortened diploma” கோர்ஸுக்குச் சென்று அந்தப் பயிற்சியைப் பெற்று நமது உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் Diplomats ஆக இருந்திருக்கிறார்கள். எப்படி செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் “Shortened” பி.டி. கோர்ஸ், 4 மாத கால கோர்ஸ் பெற்று பி.டி. ஆகிறார்களோ, அதே மாதிரியாக Higher Grade Physical Education teachers பி. எ., படித்து 3 மாத கோர்ஸில் பட்டம் பெற்று பயிற்சி பெற்று Physical Director களாக இருந்திருக்கிறார்கள். இம் மாதிரியாக 3 மாதம் பயிற்சி பெறுவதற்கு, அவர்கள் ஏற்கனவே இரண்டாண்டுகள் ஹையர் கிரேடு, அல்லது ஒரு ஆண்டு இந்த பயிற்சி பெற்றிருக்க வேண்டும். இப்படி 3 மாத பயிற்சி பெற்று Diplomats ஆகி பல பஸ்கலைக்கழகங்களில் இருப்பது போல Diplomats என்று தகுதி வாய்ந்தவர்கள் என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். நமது மாநிலத்திலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு வந்திருக்கின்றனர். இப்போது

2nd March 1968]

[திரு. எம். ராஜா அய்யர்]

திடரென்று நீங்கள் வைத்திருக்கக் கூடிய Diploma, ஒரு வருஷம் முழுவதும் படித்து வாங்குகிற Diploma விற்குச் சமம் ஆனதாகாது என்று சொல்லி அவர்களுக்குச் சம்பளத்தைக் குறைத்துக் கொடுப்பதும், வாங்கிய சம்பளத்தை திருப்பிக்கொடுக்க வேண்டும் என்றும் உத்தரவு இருக்கிறது. அந்த நிலை இல்லாதபடி அவர்களுக்கும் கிடைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நமது மாநிலத்தில் இன்னொரு விஷயம் துவக்கப் பள்ளிகளில் இருக்கக்கூடிய ஆசிரியர்களை இரண்டு ஜாதிகளாகப் பிரித்து வைக்கிறோம். Basic teachers, non-basic teachers என்றுபிரித்து வைக்கிறோம். பள்ளிகளுக்குப் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர் மிகவும் முக்கியம், அவசியம். கீழ் வகுப்புகளுக்கு குழந்தைகளுக்குப் பாடம் போதிப்பதற்குப் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களால், சிறந்த கல்வியை போதிக்க முடியாது. ஒரு பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர் எம்முறை சரியான முறை என்று பார்த்துக் கல்வி போதிக்கக் கூடிய ஆசிரியராக அமைய வேண்டும். பேசிக் முறையில்தான் புத்தகம் மாத்திரம் இல்லாமல் மாணவர்களுடைய நடவடிக்கைகளைப் பார்த்து அவர்கள் தேவையை வைத்து அவர்களுக்கு வரக்கூடிய கைத் தொழிலை வைத்து படிக்கச் செய்வது என்பது. இது ஒரு பெரிய வித்தை அல்ல. அது ஏதோ யாராலும் புரிந்து கொள்ள முடியாத முறை போலவும் ஒரு Non-basic teacher ஆக அவர் எத்தனை ஆண்டுகள் இருந்தாலும் கூட அந்த Basic Training பெற்றிருந்தால் ஒழிய அந்த துவக்கப் பள்ளியை விட்டு வெளியே சென்று விட வேண்டும் என்ற அவல நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இது அபாயகரமான நிலைமை. பல துவக்கப் பள்ளிகளுடைய ஆசிரியர்களுக்கு நோட்டீஸ் கொடுத்து “நீ பேசிக் டிராயினிங் பயிற்சி பெற்று ஒரு காரணத்தினால் பள்ளியை விட்டு வெளியே செல்ல வேண்டும்” என்று வற்புறுத்தக் கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆசிரியர்கள் சிறந்த ஆசிரியர்களே. நன்றாக அவர்கள் வேலை செய்கிறார்கள் என்பதை நிர்வாகிகளும் எல்லோரும் ஒத்துக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் வைத்திருக்கக் கூடிய சான்றிதழானது Basic சர்ட்டிபிகேட் அல்ல. Non-basic சர்ட்டிபிகேட் என்று ஒரு காரணத்தினால் அந்த பள்ளிகளை விட்டு அந்த ஆசிரியர்களை வெளியேற்றாதபடி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் அரசாங்கம் அவர்களுக்கு ஒரு retraining கொடுப்பதற்கு வாக்கு அளித்திருந்தது. இரண்டாண்டு காலமாக அந்த டிரெயினிங் இல்லாதிருந்த காரணத்தினால் அவர்களை வேளையேற்றாதபடி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். பயிற்சிபெறாமல் இருந்தாலும் அந்த முறையைக் கையாண்டு போதிக்கக் கூடிய சக்தி வாய்ந்தவர்கள்; ஆற்றல் பெற்றவர்கள் என்று கருதி அந்த ஆசிரியர்களையும் வெளியே அனுப்பாமல் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நான் வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன். இதற்கு அரசாங்கம் கூறும் காரணம் “ஜி.ஒ. இருக்கிறதே, நாங்கள் என்ன செய்கிறது என்று கூறுவார்கள். இது பெரும் விந்தையாக இருக்கிறது. நான் மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களைப் பேட்டி கண்டு ஒரு நிலையை விளக்கினேன். நமது பள்ளிகளில் பி.ஏ., பி.டி. தமிழில் பட்டம் பெற்று பி.டி. ஆசிரியர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தமிழ் மொழிப் பட்டத்தைப் பெறும்போது, தமிழுடன் வரலாறு படிக்கிறார்கள். அவர்கள் பயிற்சி பெறும் காலத்தில் ஆசிரியர்கள் பயிற்சிக் கல்லூரியில் தமிழும் வரலாறும் படிக்கிறார்கள். Tamil and History படிக்கிறார்கள். அப்படியிருக்க அவர்களை ஏன் வரலாறு ஆசிரியர்களாக நியமிக்கக் கூடாது என்று கேட்டுக் கொண்டேன். நீங்கள் ஒரு மனு எழுதிக் கொடுங்கள் என்று கேட்டார்கள். பல வரலாறு ஆசிரியர்களுக்கு வரலாற்றில் பட்டம் இருக்காது. அவர்களுக்கு Philosophy, Economics, பட்டம் இருக்கலாம். History பட்டம் பெற்ற ஆசிரியர்கள் வரலாறு ஆசிரியர்களாக இருப்பவர்களுடைய எண்ணிக்கை மிகக் குறைவு. Politics, Economics பி.ஏ., இவர்களெல்லாம் வரலாறு ஆசிரியர்களாக இருக்கலாம் என்றால், தமிழ் பி.ஏ. படித்து, பி.டி கோர்ஸில் தமிழும் வரலாறும் பயிற்சி பெற்ற, ஆசிரியர்களை ஏன் இப்பதவிகளில் நியமிக்கக் கூடாது என்று கேட்டிருந்தேன். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னால் எனக்குப் பதில் வந்திருக்கிறது, அரசினர் ஆணை ஓடும் கொடுக்கவில்லையே என்று பதில் வந்திருக்கிறது. எந்தப் பொருள் போதிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்களோ;

[திரு. எம். ராஜா அய்யர்]

[2nd March 1968]

அவர்களுக்கு அந்தப் பாடம் பயிற்சி இல்லையே என்று கேட்டிருந்தேன். அப்படியிருந்தால் அந்த விதியை விலக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் நாங்கள் செய்து கொண்ட முறையீடு இதை புறக்கணிப்பதற்கு, விதி குறுக்கே நிற்கிறது என்றால் அரசு விதி நமக்காக இருக்கிறதா அல்லது நாம் விதிக்காக இருக்கிறோமா என்று விளங்கவில்லை. இந்த கோரிக்கைகளில் நியாயம் இருக்குமானால் விதிகளை திருத்தி அமைக்கவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். ஆசிரியர்களைப் பற்றி ஏற்கனவே இந்த உறுதி மொழி கூறியமைக்கு அரசினருக்கு நாங்கள் நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம். ஒரு கருத்தை நான் கூற விரும்புகிறேன். நமது அரசு அடுத்த ஆண்டில் அரசாங்க ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகளுக்கு சுமார் 1 கோடி ரூபாய் செலவு செய்ய இருக்கிறது. பயிற்சி பெறும் மாணவர்களுக்கு Stipend கொடுப்பதற்கு 23 லட்ச ரூபாய் அரசினர் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகளிலும், பத்தே முக்கால் லட்ச ரூபாய் தனியார் பயிற்சிப் பள்ளிகளிலும் கொடுக்கப் போகிறது. இத்தனை லட்ச ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியது அவசியம் தான் என்றும் முறையா என்றும் இந்த அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

4-30

p.m.

இந்த ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகளுக்கு அடுத்த ஆண்டும், மாணவர்களை எடுக்க வேண்டுமா என்று அரசாங்கம் யோசிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். இப்போது நடபட்டம் வேலை இல்லாமல் இருக்கக்கூடிய பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் எண்ணிக்கை என்ன என்ற, புள்ளி விவரம் அரசாங்கத்திடம் இருக்கிறதா? இப்போது தனிப்பட்ட ஆசிரியர்கள் எத்தனை பேர் என்ற புள்ளி விவரம் எடுக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் பெரிதும் இருக்கிறது என்று அறிவோம். அரசாங்கத்தின் புள்ளி விவரப்படி, 6 வயது முதல் 11 வயது வரையில் அடுத்த ஆண்டுக்கு 18,000 அதிக ஆசிரியர்கள் தேவை. 40 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற விகிதத்தில் 18,000 ஆசிரியர்கள் தேவை என்று நம்முடைய பட்ஜெட் விளக்கம் கூறுகிறது. 11 வயது முதல் 16 வயது வரையில் 30 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் வீதம், 22,553 ஆசிரியர்கள் தேவை என்று கூறுகிறது. ஏன் 6 முதல் 11 வயது வரை 40 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் தேவை, 11 முதல் 16 வயது வரையில் ஏன் 30 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர், என்ற ரீதியில் குறைக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்று புரியவில்லை. 16 முதல் 17 வயது வரையில் 40 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் வீதம் 10,000 பி.டி. ஆசிரியர்கள் தேவை என்று புள்ளி விவரம் கூறுகிறது. இதைப் பார்க்கும் போது நமது மாநிலத்தில் 40 பிள்ளைகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர் இருப்பதாக, ஒரு தப்பான தோற்றம் உண்டு பண்ணும். இது சராசரி செய்யும் ஒரு தப்பாகும். இது சராசரியினால் ஏற்படக்கூடிய விதேதம் ஆகும். இந்த சராசரி என்பது ஆட்களை ஏமாற்றக்கூடிய ஒரு கணித நியதி என்று எடுத்தக் கூற விரும்புகிறேன். 40 பிள்ளைகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர் வீதம் நம் மாநிலத்தில் ஆசிரியர்கள் அமைகிறார்கள் என்றால் என்ன அர்த்தம்? கிராமப் புறத்தில் 10 பிள்ளைகளுக்கு, 5 பிள்ளைகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர் இருக்கிறார். இதை எல்லாம் எடு கட்டுவதற்கு நகரங்களில் 70, 75 பிள்ளைகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர் அமைந்தால் சராசரி 40 பிள்ளைகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற நிலை ஏற்படுகிறது. 40 பிள்ளைகளுக்கு அல்ல, 50 பிள்ளைகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று வைத்துக் கொள்ள உத்தரவு இருங்கள். அத்தனை பிள்ளைகள் வந்த உடன் இரு பிரிவாக பிரித்திட திட்டவட்டமாக உத்தரவு வேண்டும். அந்த உத்தரவு வந்த பாரே இல்லை. ஒரு மாவட்டத்திற்கும் இன்னொரு மாவட்டத்திற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஆசிரியரை ஜனவரியில் நியமித்து டிசம்பரில் அனுப்பிய கேவலமான நிலைமை விருதுநகர் கல்வி மாவட்டத்தில் ஏற்பட்டது. இந்த ஹைஸ்கூல் பள்ளியில் இப்படி அநுமதித்தது தப்பு என்று, ஆண்டு மத்தியில் வேளியேற வேண்டும் என்று கல்வி உத்தியோகஸ்தர் உத்தரவு இட்டு இருக்கிறார். இது இல்லாத படி திட்டவட்டமாக எத்தனை மாணவர்கள் இருந்தால் பிரிவுகளை ஏற்படுத்தலாம் என்று அவசிய உத்தரவு இட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தலைவர் அவர்களே, இத்தருணத்தில் நமது கல்வியின் தரம் நன்றாக இருக்க வேண்டும் என்று பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் தேவை என்று நமது அரசாங்கத்தின் கொள்கையை நான் பெரிதும் பாராட்டு

2nd March 1968]

[திரு. எம். ராஜா அய்யர்]

கிறேன். அதே போல ஆசிரியர்கள் பயிற்சிக் கல்லூரிகளுக்கு அரசாங்கம் மான்யம் கொடுப்பதையும் வரவேற்கிறேன். நமது மாநிலத்தில் 10 ஆசிரியர்கள் பயிற்சிக் கல்லூரிகள் உள்ளன. இந்த 10 ஆசிரியர்கள் பயிற்சிக் கல்லூரிகளில் 8 பயிற்சிக் கல்லூரிகள் மதுரை பல்கலைக் கழக எல்லையில் இருக்கின்றன. அந்த ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளில் ஒரு கல்லூரியும் அரசினரால் நடத்தக்கூடிய கல்லூரி அல்ல; அவ்வளவும் தனியார் துறையில் நடத்தப்படும் Training காலேஜ்கள் ஆகும். மாணவர்களிடமிருந்து கல்விக்காக கட்டணம் வசூலிக்கப்படுகிறது. இவர்கள் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டி இருக்கிறது. இந்தப் பயிற்சி பெறும் பி.டி. ஆசிரியர்கள், உயர் நிலைப்பள்ளியில் பணியாற்ற வருகிறார்கள். ஏன் இந்த பி.டி. பட்டம் பெறும் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகளுக்கும் கல்வி இலவசம் என்று ஆக்கி இருக்கக் கூடாது? ஆசிரியர்கள் சம்பளத்தை முழுவதும் ஏன் அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடாது என்று தெரிந்து கொள்ளவிரும்புகிறேன். இருப்பது 10 கல்லூரிகள் தான். அந்த 10 கல்லூரிகளில் உள்ள பேராசிரியர்களுடைய சம்பளத்தை அரசாங்கம் கொடுப்பது என்பது சிரமமாக இருக்காது. இதை அரசாங்கம் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மற்றொன்று, பி.டி. பயிற்சிக்கு இடம் பெறும் மாணவர்களுடைய அந்தஸ்தை உயர்த்த இந்த மாநிலமான கல்லூரிகளுக்கு நல்ல மாணவர்கள் கிடைக்க வேண்டும். ஆனால் அது தனியார் கல்லூரியாக இருந்தாலும் சரி, அரசாங்கக் கல்லூரியாக இருந்தாலும் சரி, எடுக்கப்படும் மாணவர்கள் எல்லாம் பொதுவான குழுவே தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். எப்படி வைத்தியக் கல்லூரிக்கும் பொறி இயல் கல்லூரிக்கும் ஒரு மத்திய குழுவானது தேர்ந்தெடுத்து மாணவர்களை மதுரை அல்லது வேறு இடங்களில் இருக்கக் கூடிய கல்லூரிகளுக்கு அனுப்புகிறதோ அதே மாநில ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியும் ஒரு தொழில் கல்லூரி ஆகும். அதற்கு எடுக்கக் கூடிய மாணவர்கள் அனைவரையும் தனியார் பயிற்சிக் கல்லூரிகளில் எடுத்துக் கொள்வதில் சிரமம் இருக்க முடியாது. தனியார் மாணவர்களை மட்டும் நிர்வாகத்திற்கு ஒதுக்கப்படும் எண்ணிக்கை 10, 15, 20 சத விசதம் அவர்கள் விரும்புவதற்கு ஏற்ப எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று கொடுத்து விட்டு, அந்தக் கல்லூரிகளுக்கு பிற தொழில் கல்லூரிகளுக்கு அரசாங்கம் எடுக்கின்றது போல ஆசிரியர் பயிற்சி கல்லூரிகளுக்கு அரசாங்கம் 80 சத விசதம் ஏன் தேர்ந்தெடுக்கக் கூடாது என்று நான் அரசாங்கம் ஆராய வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். அத்தனை கல்லூரிகளிலும் பணியாற்றும் பேராசிரியர்களுக்கும் விரிசையாளர்களுக்கும் பல்கலைக் கழக மான்யக் குழு சிபார்சு செய்து சம்பளங்கள் கொடுக்கப்பட இயலாத நிலை பல்வேறு தனியார் கல்லூரிகளில் நிலவிக் கொண்டு இருக்கிறது. அவர்கள் கையில் நிதி இல்லை. அந்தப் பணம் முழுவதும் அந்தப் பல்கலைக் கழக மான்யக் குழுவிடமிருந்து வருகிறது. அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டிய பணம் யூ.ஜி.சி. இடமிருந்து வருகிறது. இப்போது கொடுத்து பிறகு ஈடு செய்யக் கூடிய வழி ஏற்படுத்திப் பேராசிரியர்கள் விரிசையாளர்கள் அவர்களுக்கு கிடைக்குமாறு செய்து, யூ.ஜி.சி. இடமிருந்து அரசாங்கம் பிறகு பெற்றுக்கொள்ள மாறு இந்த ஏற்பாடு செய்து கொள்வார்களானால் இந்த நிர்வாகிகள், அப்போதைக்கு விரிசையாளர்கள் பேராசிரியர்களுக்கு கொடுக்க முடியும். இதை அரசாங்கம் யோசிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். இப்படி அரசாங்கம் முன் பணம் கொடுத்தால் ஒழிய, பல தனியார் கல்லூரிகளில் இருக்கக் கூடிய பேராசிரியர்களுக்கு யூ.ஜி.சி. ஸ்கேல் போட்டு பணம் கொடுக்க இயலாத நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

வரும் ஏப்ரல் 1-ம் தேதி அரசாங்கம் நமது மாவட்டக் கழக உயர் நிலைப்பள்ளிகளை எல்லாம் அரசாங்க உயர் நிலை பள்ளிகளாக ஆக்கி விட முடிவு செய்து இருக்கின்றதாக அறிகிறோம். சுமார் 1,400 போர்ட் ஹைஸ்கூல்கள் அரசாங்க உயர் நிலை பள்ளிகளுடன் சேரும்போது, எஞ்சி நிற்கக் கூடிய 70 நகராட்சி மன்றத்தால் நடத்தப்படும் உயர் நிலைப்பள்ளிகளை ஏன் அரசாங்கப் பள்ளிகளாக ஆக்கிவிடக் கூடாது என்று கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன். டூண்ட்ரிக்ட் போர்ட் ஹைஸ்கூல்களும் முனிசிபல்

[திரு. எம். ராஜா-அய்யர்]

[2nd March 1968]

11ல் ஹைஸ்கூல்கள் இரண்டும் லோகல் போர்ட் ஹைஸ்கூல்கள் ; இது பரையில் ஒரே மேற்பார்வையில் அமைந்து இருந்தது. டிஸ்ட்ரிக்ட்போர்டு ஹைஸ்கூல்களுக்கு விதி வேறு என்று இருந்தது இல்லை. முனிசிபல் ஸ்கூல்களுக்கு விதி வேறு அல்ல. இந்த 1,400-ஐ எடுத்துக்கொள்ளும் போது எஞ்சி நிற்கக் கூடிய 70 முனிசிபல் உயர்நிலை பள்ளிகளை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்.

4-40
p.m.

நமது நிதிநிலை அறிக்கையைப் பார்க்கும்போது அரசாங்கம் *நடத்தும் தேர்வுகள் மூலம் அரசாங்கத்திற்குக் கிடைக்கும் வருவாய் அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது என்ற நிலையைப் பார்க்கிறோம். இது மேலும் அதிகரிப்பது மேலும் மேலும் மாணவர்கள் அரசாங்கத்தாரின் தேர்வுகளுக்கு உட்கார்ந்து முன்னுக்கு வருகிறார்கள் என்பதைக் காட்டுகிறது. முன்னால் 34.35 லட்சம் ரூபாய் வந்த இடத்தில் இப்போது அதைவிட அதிகமாக ரூ. 5 லட்சம் வருகிறது என்று தெரிகிறது. இந்த தேர்வுகள் மூலமாக அரசாங்கத்திற்கு ரூ. 22 லட்சம் ஆதாயம் இருக்கிறது என்று கணக்கு கூறுகிறது. அரசாங்கத்தார் நடத்தும் இந்தத் தேர்வுகள் மூலமாக அரசாங்கத்திற்கு வருகின்ற வருவாயிலிருந்து செலவைக் கழித்தது போக மீதமாவது ரூ. 22 லட்சம் என்று அறிகிறோம். இந்த நிலையில் இந்தத் தேர்வுகள் சரியானபடி நடக்கிறதா என்று பார்க்க மேற்பார்வையாளர்களாக இருக்கிற அரசாங்க சிப்பந்திகளுக்கு எந்தவிதமான பணமும் கொடுக்கப்படுவதில்லை என்பது நியாயமா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். அரசாங்கத் தேர்வுகளுக்கு மேற்பார்வையாளர்களாக இருக்கிறவர்கள் அரசாங்க அலுவலர்கள் தான். அவர்களுக்கும் உரிய பணம் கொடுக்கப்பட வேண்டும். முன்னாள் அரசினிடம் இந்தக் கேள்வியை கேட்பொழுது அவர்கள், இது அரசாங்க வேலையாகையால் அரசாங்க சிப்பந்திகள் எந்தக் கைம்மாறும் எதிர்பார்க்காதபடி செய்யவேண்டியது கடமை என்று கூறினார்கள். அது பொருத்தமான வாதமல்ல என்று கூறினோம். அரசாங்க ஆசிரியர்கள் எல்லாம் அரசாங்கத் தேர்வு சம்பந்தமான சகல வேலைகளையும் எந்தவிதமான கைம்மாறும் இல்லாமல் செய்ய வேண்டுமென்றால், விடைத் தாள்களையெல்லாம் இலவசமாகத் திருத்திக் கொடுக்கக் கூடிய நிலைமை ஏற்படலாம். ஆனால் அப்படிச் செய்வதில்லை. விடைத்தாள்கள் திருத்துவதற்கு ரூ. 250 என்றும் ரூ. 500 என்றும் கொடுக்கிறோம். ஆனால் ஒரு நாள் மேற்பார்வை வேலையைச் செய்வதற்கு ரூ. 5 அல்லது ரூ. 6 கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லும்போதுதான், அவர்கள் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் என்ற நிலைமை அறிகிறோம். அதனால் ஏற்படுகிற கஷ்டங்களுக்கு அவர்கள் ஆளாக வேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் விடைத்தாளைத் திருத்தும் சீப் எக்சாமினர், அசிஸ்டென்ட் எக்சாமினர் எல்லோருக்கும், தேர்வுகள் சரியானபடி நடக்கிறதா என்று மேற்பார்வையாளர்களாக இருந்து பணியாற்றும் சூப்பிரண்டுக்களுக்கும் அவர்களுக்கு இப்போது கொடுக்கக் கூடிய பணத்தை அதிகப்படுத்திக் கொடுக்க நிச்சயமாக கையில் நிதி வசதி இருக்கிறது. தேர்வுகள் மூலமாகவே ரூ. 22 லட்சம் ஆதாயம் அடைகிறோம். அதைச் சிறிது குறைத்துக்கொண்டு இந்த விதித்ததை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று வேண்டுகிறோம்.

ஆண்டுதோறும் செப்டம்பர் ஐந்தாம் தேதி ஆசிரியர் நாளாக கொண்டாடுகிறோம். அது முன்பிருந்த குடியரசுத் தலைவர் டாக்டர் சர்வபள்ளி சாதாகிருஷ்ணன் அவர்களுடைய பிறந்த நாள். ஆகையால் அந்த நாளை ஆசிரியர்கள் நாளாகக் கொண்டாடுவது சிறந்தது என்று கொண்டாடுகிறோம். புனிதமான அந்த நாளில் மாணவர்கள் எல்லாம் ஆசிரியர் நாள் கொண்டாட பணம் கொடுக்க வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. இது அவ்வளவு பொருத்தமானதாக எங்களுக்குத் தோன்றவில்லை. ஆசிரியர்களுடைய நிலை உயரவேண்டுமென்றால் அதற்குப் பணம் வேண்டுமென்று ஆசிரியர்களே மாணவர்களிடம் சென்று கேட்பது அவ்வளவு தகுந்தது அல்ல என்று கருதுகிறோம். சில மாணவர்கள் ஆசிரியர்களை வாழ்த்தி நான்கு அணு கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் இத்தனை நாளாக ஆசிரியர்களுக்கு என்று பணம் சேர்க்கப்பட்டதே. எத்தனை ஆசிரியர்கள் அதன் மூலமாகப் பலன் அடைந்திருக்கிறார்கள் என்ற கேள்விக்கு பதிலே இல்லை. அந்தப் பணத்தை எந்த வகையில் விநியோகிக்கப் போகிறார்கள் என்ற

2nd March 1968]

[திரு. எம். ராஜா அய்யர்]

விவரமும் தெரியவில்லை. இத்தனை ஆண்டுகள் சேகரித்த பணத்திலிருந்து ஒரு ஆசிரியர்கூட பலன் அடையவில்லை என்பது கேவலமான நிலை என்று அறிகிறோம். எந்தவிதமான விதிகள் போடப்போகிறார்கள் என்று அறிய விரும்புகிறேன். அடுத்து, ஆசிரியர் ஒருவர் வகுப்பு நடத்திக் கொண்டிருக்கும்போது துக்கசரமான செய்தி ஒன்று, அதாவது அவருடைய ஒரே மகன் இறந்துவிட்டார் என்ற செய்தி அந்த ஆசிரியரிடம் தெரிவிக்கப்பட்டது. அதைத் தெரிவித்தவுடனே 24 மணி நேரத்துக்குள்ளாக அவர் கண்பார்வை முழுவதும் இழந்துவிட்டார். இனிமேல் ஆசிரியராக பணியாற்றமுடியாத முற்றிலும் குருடாக இருக்கிற நிலையில் இருக்கிறார். அவர் மனம் செய்திருக்கிறார். எந்தவிதமான ஊதியமும் இல்லை. மற்றும் ஒருவர், கையில் புத்தகத்தோடு பணியாற்ற வரும்போது லாரியில் சிக்கி உயிர் நீத்தார். விபத்துக்கு உள்ளான அவருக்கு இந்த மாதிரி இருக்கிற ஆசிரியர் தேசிய நிறுவனத்திலிருந்து உதவி கிடைக்க வேண்டும். ஒருவருக்கும் உதவி கிடைக்கவில்லை. எப்போது கிடைக்கப்போகிறது? எந்தவிதமான விதிகள் நிர்ணயித்துக்கொண்டு செய்யப்போகிறோம் என்று தெரியவில்லை. விரும்பு வெறுப்பு இல்லாதபடி எந்த விதமான விதிகள் போட்டுக்கொடுக்கப் போகிறார்கள் என்று கட்டாயமாக முடிவு செய்யவேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஆசிரியர்கள் அந்த நிதிக்கு பணம் திரட்டுவதற்கு உதவும் நிலையில் இருக்க மாட்டார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நம்முடைய அரசாங்கம் நிதியை உயர்த்துவதற்கு ஒரு கோடி ரூபாய் லாப்டரி மூலமாகத் திரட்டப்போகிறது என்று தெரிவித்திருக்கிறது. இந்த நிதி திரட்டும் பணியில் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களை நாங்கள் ஈடுபடுத்தப் போவதில்லை என்று திட்டவட்டமாக அறிவித்திருக்கிறார்கள். அதற்குப் பெரிதும் நாங்கள் நன்றி தெரிவிக்கிறோம். பள்ளிகள் மூலமாகவும் திரட்ட வேண்டாமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். பள்ளிகள் மூலமாக நிதி திரட்டும்போது கஷ்டமான நிலை ஏற்படுகிறது. சமீபத்தில் பல நாட்கள் இந்த ஆண்டில் நிதி திரட்டிக் கொடுக்க வேண்டிய நிலையில் இருந்தது. மாதந்தோறும் நிதி திரட்டும் நிலையில் இருந்தோம். மிகையல்ல.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : ஆசிரியர்களே முன் வந்து பரிசுச் சீட்டுகளை விற்கும் விற்பனையாளர்களாக விரும்பினால் அவர்களுக்குத் தரலாமா?

திரு. எம். ராஜா அய்யர் : ஆசிரியர்கள் மாணவர்களிடத்தில் வகுலிக்கக் கூடாது என்ற நிபந்தனையுடன் அரசாங்கம் அவர்களுக்குக் கொடுக்கலாம். அதற்கு முழுமனதுடன் பொது மக்களிடமிருந்து நிதி திரட்டிக் கொடுப்போம்.

மாண்புமிகு திரு. மு. கருணாநிதி : விற்பனையாளர்களுக்கு, ஏஜண்டு என்ற முறையில் கமிஷனும் கொடுக்கிற காரணத்தால் ஆசிரியர்கள் முன் வந்து விற்பனைத் தருவதாக கூறக்கூடும். அப்படி வந்தால் அவர்களுக்குத் தரலாமா?

திரு. எம். ராஜா அய்யர் : அந்தக் கமிஷன் ஏழை ஆசிரியர்களுக்குப் பெரிதும் உதவும். ஆனால் மாணவர்களிடம் அவர்கள் விற்பனையாகத் தெரிந்தால், உடனே அவர்கள் ஏஜண்டு பதவியை காண்சல் செய்ய வேண்டும். மாணவர்களிடம் நிதி திரட்டுவதில் உள்ள கோளாறுகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இப்போதுள்ள கல்வித் திட்டத்தின் அடிப்படையில் பணக்கார மாணவர்கள், ஏழை மாணவர்கள் என்ற பாகுபாடு இருக்கக்கூடாது என்பதுதான் முக்கியம். அதனால்தான் பள்ளிகளில் மாணவர்கள் ஒரே சீருடைஅணிந்து வரவேண்டுமென்று கூறுகிறோம். ஒரு வகுப்பறையில் ஒரு மாணவன் ரூ. 10 கொடுக்கிறான். அதே அறையில் ஒருவன் ஒரு பைசா கூட கொடுக்க முடியாத நிலையில் இருந்தால் அந்த மாணவன் தன்னுடைய நிலைக்கு கண்ணியத்திற்குக் குறைவாக சட்டிக்காட்டப்படும் சூழ்நிலை ஏற்படாமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும். இதைக் கூறும்போது ஒரு நிகழ்ச்சி எனக்கு நினைவிற்கு வருகிறது. அமெரிக்காவில் உலக ஆசிரியர்கள் மகா

[திரு. எம். ராஜா அய்யர்]

[2nd March 1968]

நாட்டை முன்பு அமெரிக்கா ஜனாதிபதியாக இருந்த ஐசுலேவர் அவர்கள் நிறந்து வைத்தார்கள். அப்போது அவர், “நான் ஏழைக் குடும்பத்திலிருந்து வந்தவன் என்றாலும், படிக்கும்போதும், ராணுவ உத்தியோகஸ்தனாகி முதியவனாகி வரையிலும் ஏழையான குடும்பத்திலிருந்து வந்தவன் நான் என்ற உணர்ச்சியே எனக்கு ஏற்பட்டதில்லை” என்று கூறினார்கள். அது அமெரிக்க கல்விக் கூடங்களிலே சிறந்த அம்சமாக எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது. முதிர்ச்சியடைந்த பிறகு ஏழை என்று உணரலாமே தவிர மாணவ பருவத்தில் அந்த பாடுபாடு இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். மற்றும் ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்து என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். மனதிற்கு மிகவும் வேதனை கொடுக்கக் கூடிய ஒரு சம்பவத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். எங்கு பார்த்தாலும் இந்த சம்பவம் நடந்தது என்று சொல்வது சரியல்ல. ஒரு சில இடங்களில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இனிமேல் ஏற்படாது என்று மாணவர்கள் அறிவித்திருக்கிறார்கள். தேசியக் கொடியை எரித்து விட்டோம் என்று மாணவர்கள் கூறுகிறார்கள். அது எவ்வளவு கொடுமையான காரியம் என்பதைப் பார்த்து வேண்டும். தேசியக் கொடி எங்கெங்கே பறக்க வேண்டும், எத்தனை மணியிலிருந்து எத்தனை மணி வரையில் பறக்க வேண்டும், தேசிய சின்னமான அது எவ்வளவு கண்ணியத்தோடு காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்றெல்லாம் கற்பிக்கப்படுகிறது. முதல் வகுப்பிலிருந்து கொடி வணக்கம் செலுத்தி நமது தேசியகொடி என்று சொல்லப்படுகிறது. தேசப்பிதா காந்தியடிகள் கூறியதுபோல “Education of heart” என்ற வகையில் இருந்தது. நல்ல ஒழுக்கமும் உழைப்பும் சேர்ந்த கல்வி அம்சத்தில் வந்த மாணவர்கள் மனதில் கொடியை எரிக்கும் தீய எண்ணம் உதிக்கிறது என்றால் அதற்கு யார் பொறுப்பு? ஆசிரியர்கள் கடமையை எப்படி நிறைவேற்றியிருக்கிறார்கள் என்று நினைப்பது வேதனைக்குரிய விஷயமாக இருக்கிறது. நான் இது குறித்து ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். ஆனால் அது முடியுமா என்று எல்லா அரசியல் கட்சித் தலைவர்களும் யோசிக்க வேண்டும். ஒரு நாட்டில் அந்த நாட்டிற்கான ஒரே கொடிதான் பறக்க வேண்டும் என்ற நியதி ஏற்பட்டால் இந்த கொடிச் சண்டை வராது. கட்சிகளுக்குத் தனிக் கொடி என்று வரும்போது தான் இந்தப் போராட்டம் ஏற்படுகிறது. கட்சிகளுக்குத் தனிச் சின்னம் இருக்கட்டும். கொடி என்பது ஒரு தேசத்திற்கு ஒன்று என்றிருக்க வேண்டும். ஒருவர் பத்து அடி கொடி கட்டினால் இன்னொருவர் 11 அடி கொடி கட்ட விரும்புகிறார். இந்த போராட்டம் சிறுவர் மனதில் கொடி போராட்டமாக மாறி தேசியக் கொடியை எரிக்கும் இந்தப் போராட்டத்தில் இழுத்துவிடப் படுகிறார்களோ என்று அஞ்சுகிறேன். ஆயிரக்கணக்கான கொடிகளுக்கு ஆகும் அந்தத் துணிகள் ஏழைகள் மானத்தைப் போக்குவதற்குப் பயன்படுத்தப்படலாம். அதைச் சிந்திக்க வேண்டும்.

(Mr. Chairman in the Chair.)

4-50
p.m.

எல்லோரும் ஒரு முடிவு செய்து இனிமேல் கட்சிகளுக்கு கொடி வேண்டாம் என்று தீர்மானம் செய்ய வேண்டும். எனக்குத் தெரிந்த வரையில் வேறு நாடுகளில் இப்படியில்லை. சின்னங்கள் தான் இருக்கின்றன. ஒரு யானை சின்னத்திற்கும், மற்றொரு சின்னத்திற்கும் போட்டி வருகிறது. அதுவும் தேர்தல் காலத்தில் தான் வருகிறதே தவிர சமாதான காலத்தில் கொடி பறப்பதில்லை. “Unhealthy Rivalry” விரும்பத்தக்காதபடிக்கு வளர்கிறது என்று கருதுகிறேன். இந்த போட்டி யிருப்பதால் தான் அரசியல் வேறுபாட்டில் இருப்பவர்கள் கூட சுமுகமாக உறவாடி வாழ வாய்ப்பில்லாமல் போய்விடுகிறதோ என்று அஞ்சுகிறேன். மாணவர்களுக்கு அந்த எண்ணம் வராமல் இருக்க வேண்டுமானால் நம் நாட்டில் ஒரு கொடி தான் இருக்க வேண்டுமென்ற ஒரு நிலை வர வேண்டும். சில நாட்களுக்கு முன்னால் ஒரு பெரிய கம்பத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த அரசாங்கக் கட்சியின் கொடியுள்ள கம்பம் காற்றினால் அடிக்கப் பட்டு சாய்ந்து விட்டது. அது பக்கத்திலுள்ள மின்சாரக் கம்பத்தின் மீது மோதி கீழே கம்பிகள் வந்துவிட்டன. அதை எடுப்பதற்கு யாருக்கும் தைரியமில்லை. அங்கிருக்கக் கூடிய பெரியவர்கள் எல்லாம் கூட தங்கள் கடமையை மறந்து நிற்க வேண்டிய நிலைமையைப் பார்த்தேன். பிறகு

2nd March 1968]

[திரு. எம். ராஜா அய்யர்]

மின்சார சப்ளைஆபிசிற்கு போன் செய்து நகரம் பூராவும் உள்ள லைன்களை "ஆப்" செய்யுங்கள் என்று கூறினோம். இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் எல்லாம் ஏற்படுகிறது. இதற்கு ஒரு பெரிய முடிவு தேவை. உடனடியாக அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லி விடுவார்கள் என்று நினைக்கவில்லை. ஆனால் எவ்வளவு பெரிய காரியமாக இருந்தாலும் சரி, ஒரு சீன பழ மொழி உண்டு. ஆயிரம் மைல் என்றாலும் அடி, அடியாகத்தான் என்று. அந்த உண்மைக்கொப்ப இந்த முறையில் அரசியல் தலைவர்கள் எல்லாம் அடியெடுத்து வைத்து கொடுக்கையே அகற்றுவார்களானால் நல்ல சுமுகமான வாழ்க்கைக்கு அடிகோலியவர்களாவீர்கள். அதைச் செய்ய மாறு கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* THIRU D. SANTOSHAM : Mr. Chairman, Sir, I have very great pleasure in offering my humble tributes to the Hon. the Chief Minister for having given to our State such a prudent and practical and, at the same time, progressive budget. As I have been watching the reactions to this budget, the impression has been gaining ground on me that the Hon. the Chief Minister has, by presenting a surplus budget with absolutely no taxes, let down his political opponents very badly. To explain, Sir, in the first week of February I was driving through Thirumangalam town and in the busiest road junction of that town, there was a very big board with writings in very large letters so that even people hurrying in cars and buses could read. The words that were written were :

"ஜனவரியில் வெல்லத்திற்கு வரி, பிப்ரவரியில் என்ன வரிடோ"

It was obvious that the Opposition Party that had put up that board had been looking forward with great hope that this budget would contain necessarily some new proposals for taxation which would provide useful material for their party propaganda. The Hon. Chief Minister has so completely dashed these hopes that they would necessarily feel disappointed and feel that the wind has been taken off the sails of their propaganda. But whatever their disappointment and discomfiture on this account, whatever their disagreements and differences on the political front, it is my confirmed opinion and sincere wish that all our political parties should rise above their differences, sink their differences, and unitedly support the demand of our Chief Minister for a reallocation of the fiscal resources between the Centre and the States so that the States can have a fair and assured share of the Centrally collected revenues. From some of the statements that were made on the floor of this House yesterday, I have a feeling that members of the Congress Party think that this demand is primarily a criticism of the party in power at the Centre. Probably there is that aspect also. But, in my view, that aspect is only incidental and marginal. The really central and substantial implication of this demand, as I see it, is something far deeper and is really conceived in the best interests of the national economy as a whole. Not only the present Ministry but also the Ministers that held office in the State previously have all managed the financial affairs of the State with great prudence, frugality and economy. On the other hand, there are certain other States, of course, in the North mostly, who have been noted for their lavish expenditure on fanciful and whimsical projects, which have no economic feasibility. Because of the wasteful and lavish expenditure, they were in financial difficulties and the Central

[Thiru D. Santosham]

[2nd March 1968]

Government, who have the right to make grants in their discretion, had to allot grants above their fair share to those States and allot less than a fair share to our State. In effect, this means that prudence is penalised and a premium is placed on lavish and thoughtless expenditure. If, as the Chief Minister has demanded, the finances are allocated in advance on an agreed basis and a definite sum is assured to each State, definitely each State will have to bear the consequences of its own act. A prudent State will then reap its benefits while a State that indulges in useless expenditure will have to pay the penalty. Responsibility will be encouraged and wasteful expenditure will be stopped. On the whole, the national economy will stand to develop. It is in this view that I offer wholehearted support to the Chief Minister's demand in this regard and request all the Opposition Parties to unite in strengthening the hands of the Chief Minister in getting such an arrangement very soon.

I have only one general comment to make on the budget as a whole, and it is not a new thing, as you will see. I would like to call myself an ardent well-wisher of the popularly elected Ministry and as such, I wish that this Ministry during its term of office achieves something really big and of permanent value in each district so that posterity can point to that achievement and say that this was achieved by the first D.M.K. Ministry of our State. In my view, such an achievement is possible, but, unfortunately, because of a sentimental devotion to a hollow, moth-eaten, impractical policy of Prohibition, the Ministry denies to itself large amounts of revenue with which such achievements are possible. This misconceived policy of Prohibition benefits nobody except the smuggler and the bootlegger and the producer of spurious intoxicants in the name of tonics, *arishtams* and so on. At the same time, this Prohibition law is a potent instrument of oppression in the hands of unscrupulous Policemen who wish to harass poor people. As one who has knowledge and experience of this instrument of oppression in its practical working, I say more harm than good comes on account of this Prohibition law. I am an optimist and I would say it is never too late to take a good decision. The Ministry can later, if not sooner take the right decision and make use of the large revenues that will accrue to them by scrapping Prohibition for the execution of major utility projects that will confer lasting benefits on our people.

00 I now pass on to make some specific requests and suggestions for
m. slight improvements in the budget. Firstly, I find from the budget that a total allocation of 18 lakhs of rupees has been made for the Madurai University. Of these 18 lakhs, 10 lakhs are allotted as non-recurring grant for the construction of buildings and the other eight are towards recurring grant. We are really grateful for and happy about this non-recurring grant of 10 lakhs of rupees. But this recurring grant of eight lakhs does not give any satisfaction. The Madras University is getting a recurring grant of 19 lakhs of rupees and the Annamalai University gets a recurring grant of 11 lakhs and odd. Side by side with these grants, the minimum that should be given as recurring grant to the Madurai University should be 10 lakhs of rupees. May I repeat what I said last year? The Madurai

2nd March 1968]

[Thiru D. Santhosham]

University is located at the Seat of the Tamil Sangams of yore of which Tamilians are so proud. If this University is to be a worthy heir to the rich heritage of Tamilnad and is to be a first-rate University which should command the respect and regard of the entire academic world, I would request the Ministry even before the end of the year to allot at least another two lakhs of rupees as recurring grant to the University. I know at present the size of the staff working there. The University was originally started with a skeleton staff and it continues to work with much the same staff. No further improvements have been possible because of the very limited recurring grants that have been made available to the Madurai University. I, therefore, once again request the Government to allot two more lakhs of rupees to the Madurai University.

In paragraph 33 of the Budget speech of the Hon. Chief Minister, he has said that to provide incentive to teachers to acquire higher qualifications, provision has been made and a scheme has been prepared for two advance increments being given to every teacher. That is very good. But, should teachers alone be encouraged and given incentive to acquire higher qualifications? What about the poor young men who are working as clerks or attenders in Government offices or in private firms? I know that in a City like Madras, there are evening colleges where these young men could study and acquire higher qualifications. But in the Madurai University area there is only one evening college and that is run by the Sree Meenakshi College for girls. For boys, there are no evening colleges. I am the President of the Madurai Citizens Education Council and took some effort and approached private colleges one by one to come forward and run evening classes for the benefit of these young men. After great persuasion and pressure, one private college came forward to run a college for these young men. But when we sat down and began to work out the details, we found that there is a rule issued by the Government which says that if the colleges running evening classes have a surplus available with them, that surplus would be adjusted and would be set off against the next year's grant due to the colleges. On the other hand, if there is any deficit in the working of the evening college, the institution alone should bear the loss. We have heard of 'heads we win and tails you loss', only on paper. But here is a rule actually in force which the Government still feel like keeping on the statute book. In the interests of the poor young boys who also deserve encouragement and require incentive to acquire higher qualifications in order to better their prospects, I request the Government to scrutinise the rule, if there is a rule like that as we have seen and scrap it at once. The Government must give a fair deal to private institutions that come forward to run evening colleges for these poor boys.

The next point I wish to make is on behalf of the poor pensioners of the Government. The Hon. Chief Minister's speech itself contains ample evidence of the fact that the rise in prices has been so phenomenal in recent years that there has been a considerable erosion in the real income of the Government servants. Does rise in prices only affect these Government servants? Does it not equally affect the pensioners. The pensioners are given a certain amount on the

(Thiru D. Santosham)

[2nd March 1968]

basic pay as pension. But I really know of no provision for them to meet the increase in prices. I understand that in the State of Gujarat, a forward step has been taken to give dearness allowance. Probably a temporary increase has been allowed in the pension, with reference to the cost of living index. May I request our progressive Government also to examine this question and start at least with a token grant this year itself so that in due course the effect of rise in prices may be neutralised in the case of pensioners also to a substantial extent. While speaking about pensioners, I would like to mention particularly about the pension that is granted to the teachers and headmasters who retired prior to 1960. I remember very vividly how last year the Hon. Member, Mr. Krishnamoorthi, with emotion in voice and tears trickling down his cheeks, made an appeal on behalf of the headmasters who were given a pension of thirty-five rupees. I think this grant of thirty-five rupees to venerable headmasters as pension is an insult and nothing short of it. This thirty-five rupees is less than what the last grade Government servant gets as dearness allowance every month. In spite of several representations, and my Hon. Friend said they are a very small number and a very fast disappearing number, nothing has been done. Everyone of them would be seventy years old and each one has at least one of his feet in the grave, as he said. They are only a handful. Even if their pension is increased to a decent level of seventy-five rupees, not more than Rs. 30,000 would be required. I therefore request that this small amount may be made available so that the great injustice done to a very venerable profession may be set right. I generally take it that the cause of the teachers is well taken care of by the two members, Mr. Krishnamoorthy and Mr. Rajah Iyer and generally I do not touch on it. But because of a letter signed by several of my voters and received by me, I venture to encroach upon this ground so very well covered by the two hon. Members. The matter is this.

Hon. Members must be aware of the Kothari Commission's recommendations regarding the scale of pay of school teachers. The University Grants Commission has recommended a scale of pay for college teachers. The scale of pay recommended by the University Grants Commission was implemented two years ago. But the scale of pay recommended by the Kothari Commission is not at all implemented. The resultant anomaly and injustice may be illustrated this way. If a raw graduate joins a college as Demonstrator or Tutor, his starting pay according to the University Grants Commission is Rs. 225. If the same graduate goes through a further study of two years and acquires the B.T. degree and joins service as Assistant in a high school, he is started on Rs. 140. For the extra qualification, he gets a reduction of about 85 rupees. This is obviously unfair and unjust. But I do realise that the Kothari Commission's recommendations will involve huge sums of money and that the State Government does not possess the resources for meeting the large demand.

I fully realise it. But then some proposal was made that 80 per cent of the additional money that is needed to implement the recommendation should be met by the Central Government and

2nd March 1968]

[Thiru D. Santhosham]

the remaining 20 per cent alone should be met by the State Government. Whatever it is, it is high time that the State Government took up this matter with the Central Government and very soon tried to implement the recommendation of the Kothari Commission. The monumental work done by the Commission has been acclaimed and praised by every one who has studied the report. After deep study, they have recommended the scale of pay. Please let us not put it in Cold-storage. There is ample reason why they recommended that scale and therefore let us not try to merely on the excuse of want of funds—omit to give effect to what has been recommended to the Government by the Commission.

Now, Sir, I wish only to refer to one more point before I finish, and that is about the Subordinate Judicial Service. By the use of the expression 'Subordinate Judicial Service', I wish to refer to all judicial officers from the rank of Sub-Magistrates to Sub-Judges. It is a universally accepted thesis that judges should be like Caesar's wife—absolutely above suspicion. But as at present placed can they act in such a way that they are absolutely above suspicion? A Sub-Magistrate is started on a pay of Rs. 250 per month and he has been conferred the doubtful honour of making this post a gazetted post—in practice this means that he loses the benefits that he would otherwise enjoy as a non-Gazetted officer, namely medical concession and educational concession. But having lost this, he has to somehow keep himself above want and administer justice without giving room for any suspicion. I do not think it is possible. Not only that. The present day position is such that for most of the sub-magistrates the position is: "Once a sub-magistrate, always a sub-magistrate". There are no avenues of promotion. True, 20 per cent or even less of that category may be not promoted but selected as District Munsif. They are promoted of course, but before that they must appear for selection before the Public Service Commission. Some of them—less than 20 percent—do get selected, but what about the other 80 per cent? When once they find they are not selected, they get frustrated in life, and they fall an easy prey to temptations and even those who do not fall a prey to temptation become so peevish and eccentric in temperament that they lose all judicial balance and efficiency and the quality of administration of justice really suffers. I therefore submit that this problem requires very urgent and earnest attention of the Government.

The question of reorganising the Subordinate Judicial service has been engaging the attention of the Government for some years. But no actual decisions have been taken, though I understand that in Andhra Pradesh, some definite steps have been taken, and both the criminal judicial magistracy and the civil side have been amalgamated, and a new class of Munsif magistrates has been created. This is not the time for me to go into the details of the Judicial department. One thing I would like to emphasise, and it is most urgent and necessary. It is that some reform should be undertaken which would place them absolutely above want. That is Number One. Secondly it should provide ample promotional avenues so that they may automatically not by selection and appointment—by

[Thiru D. Santhosham]

[2nd March 1968]

promotion become Munsifs, Sub-divisional Magistrates or District Magistrates. Some such scheme will have to be worked out and implemented.

Another plea that I wish to enter on this connection is that their age of retirement should be raised to fifty-eight at least. The Supreme Court Judge goes on merely even after he attains there age of sixty. The High Court Judge holds office till the 60th year and the District Judges have had their age of retirement raised to 58. But the Subordinate Judicial Officers are made to retire at the age of 55. I submit, Sir, that when the Government raised the age of retirement of District Judges to 58, automatically the age of retirement of Sub-Judges ought to have been raised also to 58. I should say the age should have been raised down to the lowest cadre. Otherwise the Sub-Judges who would normally have expected to become District Judges lose their chance. Apart from that, there is one other reason why the judicial officers should not be treated on a par with other public servants and made to retire at the age of 55. Judicial officers should be treated as exceptional cases for raising the age of retirement to 58. I understand that the delay in taking decision in this matter is due to the fact that the Government want to consider the case of all public servants together, and then come to a final decision. Sir, I submit that judicial officers do stand on a distinct footing. Whereas recruitment to other services is generally made at the age of 25 or thereabout, a judicial officer is recruited normally, when he attains the age of 35. He has to pass his B.A., then the B.L. and then get himself apprenticed and then has to practise for a period of three to five years before he becomes eligible for selection as sub-magistrate. The result is that only when they attain the age of 35, they are recruited, and then within 20 years they are asked to retire from service. What is the pension that he will get on retirement. Where is the justice when, a High Court Judge is considered to be efficient till the age of 60, the Magistrate or the sub-judge is asked to retire at the age of 55. I submit that this should also be attended to without any delay, namely, treating the judicial service as a separate and distinct service.

Only one more request that I would like to make on behalf of the Judicial Service, and with that I would like to stop. Recently a very high judicial officer I do not like to give particulars lest the case may be identified -- was occupying a house as a tenant and the owner of the house was a lady and an young lady at that. One day in the evening hours, when the Judge returned home the landlady came and used abusive words and disrespectful words and told him that he must vacate the house within 24 hours. The Judicial Officer, probably if he were administering law within the walls of a court would have said : ' You have the Rent control Act you can evict me according to the provisions of the Act '. But he did not want to take the risk. So he called the peons not to neck out the lady, as he should have done for her insolent behaviour but to find out a house that night itself so that he might get out that night itself. He found out a house that night itself and moved into it. How can people have confidence in the administration of justice if high

2nd March 1968]

[Thiru D. Santhosham]

judicial officers have to undergo such indignities. Judicial Officers up to the grade of District Judges have Government quarters given to them. But what is the position of the Assistant Sessions Judges who have also the power and duty to sentence offenders to imprisonment up to a term of ten years? Should they also not be free from such indignities, from such influences, from being made to live in a portion of the House and all that sort of thing? I know that immediately it may not be possible for the Government to provide them with quarters. But as a long range policy or plan, the Government should think of providing quarters to judicial officers, treating them on a par with other services like the police for whom Government quarters are provided.

I think that subject to these remarks, the Budget deserves our whole hearted support. Thank you, Sir.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : தலைவரவர்களே, 1968-69-ம் ஆண்டிற்குரிய இந்த வரவு செலவு அறிக்கையை, உயர் நிலையிலும், புதிய வரி விதிப்பு இல்லாத நிலையிலும் நமக்கு அளிக்கப்பட்டிருப்பதை நான் வாழ்வுற்று, ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறேன். இந்த வரவு செலவு அறிக்கையில், கல்விக்கு 23 சதவிகிதம் ஒதுக்கப்பட்டு, 56 கோடியே 28 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது மிகவும் மகிழ்ச்சிக்கு உரியது. கல்வித்துறையில் பணிபுரிகிற நான், அதை பாராட்டி வரவேற்கிறேன். அதோடு இவ்வளவு பெரும் தொகை கல்விக்கு ஒதுக்கப்பட்ட போதிலும் கூட, 12 ஆண்டுகளாக திராட்சை ஒரு பிரச்சினையைப் பலமுறை இந்த மன்றத்தில் கிளப்பிய ஒன்றை, மீண்டும் சொல்ல வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறேனே என்று தான் வருந்த வேண்டியிருக்கிறது. 1956-ல் கன்னியாகுமரி மாவட்டம் தமிழகத்தோடு இணைந்தது. அதனால் எழுந்த சிக்கல்கள், இவ்வளவு தொகை வருவதோடும், பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய் கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்ட பிறகும், அங்கிருந்து இங்கு மாற்றப்பட்ட கல்வித்துறை பணியாளர்களுக்கு ஏற்பட்ட இன்னல்கள் தீர்க்கப்படாமல், இந்த ஆண்டு 30 ரிட் மனுக்கள், உரிமை மனுக்கள், கன்னியாகுமரி மாவட்ட ஆசிரியர்களுள் மனுக்கள், உயர்நீதி மன்றத்திலே போடப்பட்டிருக்கின்றன. அது இந்த மாதத்திலேயே விசாரணைக்கு வருவதாக இருந்து, அர்ப்பன் லான்ட் டாக்ஸ் சம்பந்தமான வழக்கு தொடர்ந்து நடப்பதால் இந்த ரிட் மனுக்கள் எடுத்துக் கொள்ளப்படாமல் இருக்கிறது என்பதையும் அறிகிற போது, அது எவ்வளவு அளவிற்கு ஆசிரியர்களை, 140—250 ரூபாய் சம்பளம் வாங்கும் ஆசிரியர்களை பாதிக்கும், என்று உணர்ந்து கொள்ள முடியும். 140—250 ரூபாய் சம்பளம் வாங்கும் ஆசிரியர்கள், 500 மைல்களுக்கு அப்பால் வந்து, வழக்கறிஞர்களுக்கு 1,000 ரூபாய் வீதம் கொடுத்து வழக்குப் பதிவு செய்யும் நிலை வந்திருக்கிறது என்பதைக் கருதும்போது, அதனுடைய சிறப்பும், கொடுமையும் புரியும் என்பதை எடுத்துச் சொல்கிறேன்.

ஒரு வேளை அரசாங்கம் கருதியிருக்கக் கூடும். உயர் நீதி மன்றத்தில் இது சம்பந்தமான வழக்கு இருக்கும் போது அது குறித்து ஒன்றும் செய்யக் கூடாது என்று கூறியிருக்கலாம். உண்மையில் மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திற்கு வந்தபோது கன்னியாகுமரி மாவட்ட ஆசிரியர்கள் மகாநாடு கூட்டி அதில் இந்த குறைகளை எல்லாம் எடுத்துச் சொன்னோம். அப்போது கல்லியமைச்சர் அவர்கள் இது மிகவும் சிக்கல் வாய்ந்த குறைகளாகும். சட்ட நுணுக்கங்கள் நிறைந்திருப்பதாகும். ஆகவே நான் சென்னை சென்ற பிறகு ஆசிரியர்களின் பிரதிநிதிகளையும், கல்வி அதிகாரிகளையும் அழைத்து மகாநாடு கூட்டி அவர்களைக் கேட்டு முடிவு செய்கிறேன் என்று சொன்னார்கள். அது வெகு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. இங்கு வந்தவுடன் கல்வி அதிகாரியை இயக்குனர் அவர்களை, அங்கு சென்று சிக்கல்களை எல்லாம் தெரிந்து வா என்று சொல்லியனுப்பினார்கள். அவர்கள் அங்கு வந்து ஆசிரியர்களை

5-20
p.m.

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [2nd March 1968]

எல்லாம் அழைத்து, இவ்வளவு பெரிய குறையைச் சொன்னது யார்? உங்கள் குறைகளை எல்லாம் தீர்க்க முடியாது. தீர்க்கப்பட வேண்டிய குறைகளே இல்லை, என்று சொல்லி வந்துவிட்டார்கள். அந்த ஆசிரியர்களை மெனனத்தை ஒப்புக்கொண்டதாகக் கருதினார்கள். அவர்களிடத்தில் அப்போது சரி யென்று சொல்லிவிட்டார்கள். இரவு 10 மணிக்கு இயக்குனர் அவர்களை நான் சென்று பார்க்கிறபோது ஆசிரியர்களுக்கு ஒன்றும் குறையில்லை என்று இப்போது தான் சொன்னார்கள். அவர்கள் எல்லாம் சமாதானம் அடைந்து விட்டார்கள். நீங்கள் ஏன் மிகைப்படுத்துகிறீர்கள், என்று கேட்டார்கள் ஆசிரியர்கள் கல்வி இயக்குனரிடம் ஒரு அளவிற்கு மேல் பேச முடியாது. அவர்கள் பேசினால் அதிகாரி ஆத்திரத்தோடு, ருத்திரமூர்த்தி கண்ணோடு பேசியிருப்பார். அவர்கள் பயந்து கொண்டு சும்மாயிருந்திருப்பார்கள். ஆனால் நான் பயப்படத் தேவை யில்லை. ஆகவே துணிந்து குறைகள் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்று சொன்ன போது, அவர்கள் புரிந்துகொள்ள வில்லை. அதன் விளைவு தான், இந்தக் கல்வி மகாநாடு நடந்த பிறகும், அமைச்சர் அவர்கள் வாக்கூறுதி கொடுத்த பிறகும், இரண்டு மாதங்களாக இந்த முக்கூட்டு மகாநாடு கூடப்படும், என்று பார்த்த பிறகும், நடைபெறவில்லை என்று தெரிந்த பிறகு, இந்த ஊரிமை மனுவை பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். அப்படியானால் ஆசிரியர்கள் எவ்வளவு கொடுமை அனுபவித்து வருகிறார்கள் என்பதை நன்கு தெரிந்து கொள்ள முடியும். சுருக்கமாக அந்தக் குறைகளை இங்கு விவரித்துத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

கன்னியாகுமரி மாவட்டம் சென்னையோடு 1956-ல் இணைந்தது. 12 வருடங்கள் ஆகிறது. 12 வருடங்கள் முடிந்துவிட்டன. அங்கு இணைகிற போது எல்லா பள்ளிகளும் அரசாங்கப் பள்ளிகள். எல்லா ஆரம்ப பள்ளிகளும், அரசாங்கப் பள்ளிகள் தான். உயர் நிலைப் பள்ளிகளில் 110 அரசாங்க உயர்நிலைப் பள்ளிகள். இந்த சென்னை மாநிலம் பூராவும், இதர மாவட்டங்களை எடுத்துக்கொண்டால், 70, 80 பள்ளிகள் தான் அரசாங்க உயர்நிலைப் பள்ளிகள். ஆனால் நான்கே தாலுக்காக்களைக் கொண்ட அந்த மாவட்டத்தில் 110 அரசாங்க உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன. ஆயிரக் கணக்கான ஆரம்ப பள்ளிகள் அரசாங்கப் பள்ளிகளாக இருக்கின்றன. இதற்குக் காரணம், இது இணைவதற்கு முன்னால் கல்வி முழுவதும் தேசிய மயமாக்கப்பட்ட ராஜ்யத்திலிருந்து, இந்த மாவட்டம் பிரிந்ததால் ஏற்பட்ட விளைவுதான். அங்குள்ள ஆசிரியர்கள் இங்கு மாற்றப்பட்டார்கள். மாற்றப்படுகிறபோது பட்டாரி ஆசிரியர்கள் மிகுதியாக இருந்தார்கள். இங்குள்ள பட்டாரி ஆசிரியர்கள் எண்ணிக்கை குறைவாக இருந்தது. இவர்கள் இரண்டையும் இணைத்து ராஜ்ய புனரமைப்பு அல்லது ராஜ்ய இணைப்பு சட்டத்தின்படி ஒரு மாற்றப் பட்ட பகுதியிலுள்ள உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு, பணியாளர்களுக்கு எந்த விதமான பாதகமான நிலையும் வரக் கூடாது என்று ராஜ்ய புனரமைப்பு சட்டம் 115 பிரிவு (7) தெளிவாகச் சொல்கிறது. இப்போது ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தால், அந்த சட்டம் வருவதற்கு முன்னால், வேலையில் இருந்தவர்களை அந்த சட்டம் பாதிப்பதில்லை. தலைமை ஆசிரியர்கள் எம்.எ.எல்.டி.-யாக இருக்க வேண்டும் என்று சட்டம் போட்டால், இதற்கு முன்னால் பி.எ.எல்.டி.-யாக இருந்த ஆசிரியர்களை அது பாதிக்காது. புதிதாக நியமனம் செய்யப்படுபவர்களைத் தான் அது பாதிக்கும். அது போல திருவிதாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யங்களிலிருந்து, மாற்றப்பட்ட பிரதேசங்களில் இருக்கும் அரசாங்க ஊழியர்கள், மாற்றப்பட்ட பிறகு அவர்களுடைய சம்பளம், பதவி உயர்வு முதலியவைகளை திரு-கொச்சின் விதிப்படியே கொடுக்க வேண்டும், இந்த மாநிலத்தினுடைய சட்டம் அவர்களுடைய உயர்விற்கு பாதகம் விளைவிக்கிற தன்மையில் இருந்தால், அதை அமுல் செய்யக் கூடாது என்பதும் சட்டத்தில் பாதுகாப்பாக கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அதற்கு நேர்மாறான இந்தச் சட்டங்களை எல்லாம் புகுத்தினார்கள். அப்படி மாறுபட்ட சட்டம் உண்டா என்று கேட்கலாம். உண்மையில் திருவிதாங்கூர்-கொச்சியில் ஆசிரியர்களாக வரவேண்டுமென்றால், அவர்கள் பி.எ.பி.டி. பாஸ் செய்திருக்க வேண்டும். இங்கும் அப்படித்தான். அங்கு பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் தேர்ந்தெடுக்கிறது. இங்கும் அப்படித் தான். ஆனால் இங்கு பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் தேர்ந்தெடுக்கிறபோது

2nd March 1968] [திரு. எம். சங்காலிங்கம் பிள்ளை]

மூன்று வருடத்திற்குள் உன்னுடைய வேலை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு முன்னால், (ரெகுலரைஸ்) உறுதிப்படுத்துவதற்கு முன்னால், டிபார்ட்மென்ட் டெஸ்ட், இலாகா தேர்வு, தேர்வேண்டுமென்று சென்னை மாநில சட்டம் சொல்கிறது. ஆனால் திருவிதாங்கூர்-கொச்சியில் பி.எ.பி.டி. வெற்றி பெருதலே போதும், இலாகா தேர்வு தேவையில்லை என்றிருக்கிறது அங்கு பல ஆண்டுகள் வேலை செய்து உறுதிப் படுத்தப்பட்டவர்கள் இங்கு மாற்றப் பட்டார்கள். அவர்கள் சர்விலிஸ் (Full members) (முழு உறுப்பு) னராக இல்லை என்று சொல்கிறார்கள். இங்கு (Full members) (முழு உறுப்பு) னராக வேண்டுமென்றால் இலாகா தேர்வில் வெற்றிபெற்றிருக்கவேண்டும். மாற்றப்பட்டவர்கள் 45 வயது திருகு மேற்பட்டவர்கள். இங்கு மற்ற வேலைகளுக்குக் கூட பதவி உயர்வு கொடுப்பதற்காக சில இலாகா தேர்வுகள் தேர்வேண்டுமென்று இருந்தாலும் 45 வயதிற்கு மேற்பட்டவர்களுக்கு விதி விலக்கு கொடுப்பது வழக்கமாக இருக்கிறது. அந்த நிலைமையில் இதற்கும் விதி விலக்கு கொடுக்க வேண்டுமென்று தான் கேட்கோம்.

அவ்வாறு அண்மையில் 1967-ல் கொண்டு வந்த உயர்வு அளித்தார்கள். விதிவிலக்கு அளித்தது. ஆனால் அவர்களுக்கு சீனியாரிட்டி கிடைக்கவில்லை என்று விதி விலக்கு அளித்தார்களோ, என்றிலிருந்து சீனியாரிட்டி என்று சொன்னார்கள். உதாரணமாக பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் இரண்டு வகையில் இருக்கிறார்கள். 140—250 சம்பளத்தில் இரண்டாவது நிலை பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் அரசாங்கப் பள்ளிகளில் தான் உண்டு. அதிலிருந்து ஒரு சதுவீதத்தினருக்கு பதவி உயர்வு கொடுத்து 225—350 சம்பளத்தில் கொண்டு வருகிறார்கள். இந்த விதி விலக்கு அளித்து சம்பள உயர்வு கொடுத்த போது, அவர்கள் 225 — 350 சம்பள வித்தித் திற்கு வந்தார்கள். ஆனால் உண்மையில் அவர்கள் 140—250 சம்பளத்தில் 250 ரூபாய் வாங்கும்போது தான் பதவி உயர்வு அளிக்கப்பட்டது பதவி உயர்வினால் அவர்கள் சம்பளம் குறைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த நிலை எல்லாம் தான் அவர்களுக்கு மிகுந்த சிக்கலை அளித்தது. இதை அரசினர் இடத்தில் மிகத் தெளிவாகப் பல முறை சொல்லியும் பயன் பெறாத சூழ்நிலையில் இன்று உரிமை மனுக்கள் போட இருக்கிற சூழ்நிலை இருக்கிறது. கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் அமைச்சரவையும் பரிசீலனை செய்து அதில் இருக்கக் கூடிய நீதி நியாயத்தை உணர்ந்து வேண்டுமானால் சட்ட இலாகாவிற்கு அனுப்பி தெளிந்து அறிந்து கொள்ளலாம். வெறும் கல்வி இலாகாவை மாதிரி நம்பாமல் சட்ட இலாகாவிற்கு இந்தப் பிரச்சனைகளை அனுப்பி அதில் உண்மை இருக்கும் என்று நம்பினால், இந்த நீதியை வழங்குவது நல்லது. உரிமை மனுக்களை அவர்கள் விசாரணைக்குப் போடுவதை எதிர்பார்த்து காத்திருக்கிறார்கள் என்று தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதிலுள்ள நுணுக்கமான சட்டங்கள் சொல்லி இந்த சபையினுடைய நேரத்தை வீணாக்கக் கூடாது என்பதற்காக நான் அவைகளைச் சொல்லவில்லை. கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் மாநாட்டில் அறிவித்தது போல இந்த மாதத்திற்குள்ளேயே என்னை யும் கல்வி இலாகா இயக்குனரையும் அழைத்து அவர் முன்னிலையில் பேசி உண்மை நிலையை உணர்ந்து ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று மீண்டும் வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இது போல மொழி ஆசிரியர்களுடைய பிரச்சனை இருக்கிறது. இங்குள்ள திருவிதாங்கூர்-கொச்சியிலிருந்து மாற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களில் திருவிதாங்கூர்-கொச்சியில் விதவான் பட்டம் தேர்ந்தவர்கள் இந்த மாநில விதவான் பட்டத்திற்கு சமமானவர்கள் இல்லை என்று கருதி அவர்களுக்குத் தனியாக ஒரு சம்பளத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தியாவிலுள்ள பல கலைக்கழகங்கள் மானியக் குழுவில் கொண்டு வரப்படுகிற 26-வது பல்சலைக் கழகமாகத் திருவிதாங்கூர்-கொச்சி பல்கலைக் கழகம் இருக்கிறது. அப்படி இருக்கிற போது இந்த பல்கலைக்கழகப் பட்டத்தை தரம் குறைந்தது என்று கல்வி இலாகாவிலே கருதியிருக்கிறார்கள். இந்த சிக்கல்கள் எல்லாம் 1962-க்குப் பிறகு வந்தது. 56-வருந்து 60 வரை இந்தச் சிக்கல்கள் இல்லை. 1960-க்குப் பிறகு என்னென்னமோ காரணங்களைக் கொண்டு புதிய சிக்கல்களைத் தோற்றுவித்து இன்று சிக்கல் மயமான ஒரு நிலைமையில் கொண்டு விட்டிருக்கிறார்கள். மொழி ஆசிரியர்களுக்கும் இதே நிலை இருக்கிறது. எனவே கேரளாவில் இப்போதுமே

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [2nd March 1968]

வித்வான் பட்டம் தேர்வுக்கு இங்கிருந்து எழுத முடியாது. 1956-க்கு முன்னால் எழுதியிருப்பார்கள். 1956-க்கு முன்னால் வித்வான் பட்டம் பெற்றவர்கள் சென்னை வித்வான் பட்டத்திற்கு ஒப்பான வர்கள் என்று கருதப்படவேண்டும்.

அது போலவேதான் அங்கு செக்ஸ்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கும் இன்னொரு குறை இருக்கிறது. திருவிதாங்கூர்-கொச்சி பகுதிகள் இங்கு இணைந்த போது எலிமெண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் என்று அங்கு தரம் கிடையாது. 9-வது வகுப்பு பட்டம் பெற்றவர்கள், 7-வது வகுப்பு பட்டம் பெற்றவர்கள் ஆக அத்தனை பேர்களும் செக்ஸ்டரி கிரேடு ஆசிரியருக்கு உரிய பயிற்சி பெற்று செக்ஸ்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களாக இருந்தார்கள். இப் போது அவர்கள் இங்கு இணைந்த போது இங்கு வந்த பிறகு அவர்களைத் தாம் தாழ்த்தி இரண்டு, மூன்று என்று சம்பள விகிதத்தில் நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள். இது தவறு என்று நீதி மன்றம் சொல்லியிருக்கிறது. நான்கு வழக்குகளில் உயர் நீதி மன்றம் ரிட் மனுக்களில் தெரிவித்திருக்கிறது. இந்த 4 பேருக்கு மாத்திரம் பதவி உயர்வு கொடுத்திருக்கிறார்களே தவிர, அதே தரத்தில் இருக்கக்கூடிய மற்றவர்கள் கேட்டால் நீங்கதும் வழக்கு போடுங்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். உண்மையில் கல்வி இலாகாவில் இருக்கக்கூடிய அதிகாரிகளுக்கு நாம் இது நியாயம் என்று சொல்லுகிறபோது ஆத்திரம் வருகிறது. நாங்களே அதைப் பார்க்க முடிகிறது. சட்ட ரீதியாக இப்படி கேட்பது நியாயம் என்று சொன்னால், அவர்களுக்கு திடீரென்று கோபம் வருகிறது. என்ன சட்டம், நியாயம், ஏதாவது வேண்டுமானால் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள், தருகிறோம் என்று சொல்லுகிற நிலை இருக்கிறது. நீங்கள் காட்டுகிற தயவு தேவையில்லை. நியாயம், நீதி அடிப்படையில் இருந்தால் அதைச் செய்தால் போதும் என்று சொல்லுகிறோம். 4 பேர் ரிட் மனு செய்து வெற்றி பெற்ற பிறகும், அதே நிலையில் இருக்கும் மற்றவர்களுக்குப் பதவி உயர்வு கொடுக்க முடியாது என்று சொல்லுவது அவர்களுடைய முந்தைய வாத்தத்தின் நிலைமை. இப்போது 29 பேர் மனு செய்ய இருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவர் இதே கொள்கைக்காக உயர் நீதி மன்றத்தில் ரிட் மனு செய்து, அவர் கேட்டது நியாயம் என்று தீர்ப்பு கூறி, அவர் கல்வி இலாகா தேர்வு தேற வேண்டியதில்லை என்று தீர்ப்பு வழங்கி, பதவி உயர்வு கொடுக்க வேண்டியது கல்வி இலாகா தான், அவர்களிடம் வாங்கிக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். இப்போது மறுத்ததற்குப் பின்னால் 30 வழக்குகள் பதிவு செய்யப்பட இருக்கிறது என்பதை மிகவும் வருத்தத்தோடு இந்த அவையில் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். எனவே இந்த கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் இருக்கக்கூடிய பிரச்சினைகளை மிகவும் சிறியதாகக் கருதி நாம் ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தாற்போல, கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் தனியார் பள்ளிகள் பி.எஸ்.எஸ். ஸ்கீமில் செயல்படுகிறது. இங்கே எம்.யி.ஆர். அங்கே பி.எஸ்.எஸ். இதை மாற்றிவிட்டு அங்கேயும் எம்.யி.ஆர். புகுத்த வேண்டும் என்ற நிலை வந்திருக்கிறது. நாங்கள் அதற்கு எதிர்ப்பாளர்கள் அல்ல. இங்குள்ள சட்டங்கள் அங்கு புகுத்தப்பட்டு நடைமுறையில் நடக்கவேண்டும் என்ற கருத்து உடையவர்கள் தான். ஆனால் பி.எஸ்.எஸ். ஸ்கீம் படி தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டு வருகிற பாதுகாப்பு எம்.யி.ஆர். பள்ளிகளில் இல்லை. அதைத் தான் உறுப்பினர் திரு கிருஷ்ணமூர்த்தி சொல்லும் போது இந்த தனியார் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குப் பாதுகாப்பு வேண்டும் என்று சொன்னார். அவர் ஒரு ஆசிரியர் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமானால், அரசினர் பள்ளி ஆசிரியர் மீது நடவடிக்கை எடுக்க எந்த முறையைக் கடைபிடிக்க வேண்டுமோ அந்த முறையை தனியார் பள்ளி ஆசிரியர் மீது நடவடிக்கை எடுக்கும்போதும் கடைபிடிக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். இப்போது அரசினர் பள்ளியில் ஒரு ஆசிரியர் மீது நடவடிக்கை எடுத்து சஸ்பெண்டு செய்ய வேண்டுமானால், டைரக்டரூடைய (பர்மிஷன்) மூன் உறுமதி வேண்டும். கல்வி இலாகா இயக்குனர் பர்மிஷன் வேண்டும். அதற்கு முறையாக விசாரணை நடத்தப் படவேண்டும். இந்த எம்.யி.ஆர். ரூல் படி தனியார் பள்ளிகளுக்கு அந்த முறை தேவையில்லை. மேனேஜ்மெண்டு ஆசிரியர் மீது

2nd March 1968] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

நடவடிக்கை எடுத்து அவரை நீக்கிவிட்டு அதைச் செய்துவிட்ட பிறகு, அதைக் கல்வி இலாகாவிற்குத் தெரிவித்தால் போதுமானது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எனவே அங்கேயும் எம். யி. ஆரை அமல் படுத்துவதற்கு முன்னால் பி. எஸ். எஸ். ஸ்கீம்படி அந்த ஆசிரியர்களுக்கு என்னவெல்லாம் வாழ்ப்புகளும், வசதிகளும், பாதுகாப்புகளும் இருக்கிறதோ அதையே எம்.இ.ஆரில் புகுத்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து தமிழ் ஆசிரியர்கள் நிலை, முதல் நிலை தமிழ் ஆசிரியர்கள் 140—250 என்ற சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். இரண்டாவது நிலை தமிழ் மொழி ஆசிரியர்கள் 90—140 சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். பட்டதாரி ஆசிரியர்களில் 140—250 சம்பளம் என்றும் முதல் கிரேடு பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் என்று 225—350 சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். தமிழ் மொழி உயர்த்தப்படுகிறது. சிறப்பிக்கப்படுகிறது. என்ற நிலை இருக்கிற காரணத்தினால், தமிழ் ஆசிரியர்களிலும் ஒரு செலக்ஷன் கிரேடு ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன். இப்போதும் இந்த மாதிரி செக்ஷன் கிரேடு கேரளாவில் இருக்கிறது. இதற்கு முன்னால் நான்கு இங்கு இணைவதற்கு முன்னால் கேரளாவில் இருந்தது. பி.எ. பட்டம் பெற்றவர்கள் 140—250 சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். தமிழ் வித்வான் பட்டம் பெற்றவர்கள் 90—140, பெறுகிறார்கள். பதவி உயர்வு பெற்ற பின்னர்தான் 140—250 என்று சம்பளம் வாங்குகிறார்கள். இவர்களில் ஒரு 5 பேருக்கு ஒருவருக்கு செலக்ஷன் கிரேடு கொடுக்கவேண்டும் என்று விதி கொண்டு வந்தால் தான், தமிழ் மொழியைச் சிறப்பித்த பெருமைக்கு உரியவர்கள் ஆவோம் என்று குறிப்பிட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அது போல நமது இந்த பட்ஜெட்டிலேயே நல்ல கல்வி தகுதி பெற்றவர்களுக்கு இரண்டு வருஷம் ஊதிய உயர்வை ஒரேயடியாக வழங்குவது என்பது அவர்கள் கல்வி தகுதி பெறுவதற்கு ஊக்கம் அளித்திருக்கிறது. இது பாராட்டுதலுக்குரியது. இந்த மாதிரி கூடுதல் தகுதி பெற்றவர்களைப் பாராட்டுவதைப் போலவே செக்ஸ்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கும் ஒரு செலக்ஷன் கிரேடு ஏற்படுத்தவேண்டும். எஸ். எஸ். எல். சி. வெற்றி பெற்ற பிறகு செக்ஸ்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களாக வந்தால், வாழ் நான் முழுவதும் செக்ஸ்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களாக இருக்கிறார்கள். அதிலே 5-ல் ஒரு பேருக்கு செலக்ஷன் கிரேடு என்று வைக்கலாம். இப்போது அப்படி கேரளாவில் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இதையும் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். எலிமெண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களில் 3 ஆயிரம் பேர்களுக்கு செக்ஸ்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் பதவி கொடுக்கப்போகிறோம் என்று இருக்கிறது. யாருக்கு எப்படி கொடுப்பது, இந்த 3 ஆயிரம் பேரை எப்படி தேர்ந்தெடுப்பது என்ற தொல்லை வராமல் இருக்க, அனைவருக்கும் ஒரேயடியாக செக்ஸ்டரி கிரேடு பதவி கொடுத்து விட்டால், இந்தப் பணியில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களை ஊக்கப்படுத்துவதற்கும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். தனியார் பள்ளியிலுள்ள பட்டதாரி ஆசிரியர்களிலிருந்து ஒரு பகுதியினரை கல்வி இலாகா அதிகாரிகளாக தேர்ந்தெடுத்து நியமிக்க வேண்டும். நீதிபதி வேலைகளுக்கு நீதி மன்றங்களிலிருந்து பதவி உயர்வு கொடுத்தும் நேரடியாக பாரிலிருந்து ஒரு சத வீதத்தினரையும் தேர்ந்தெடுப்பது போல, இந்த கல்வி இலாகா அதிகாரிகள் பதவிகளுக்கும் அரசினர் பள்ளியிலிருந்து ஒரு சத வீதத்தினரையும் தனியார் பள்ளியிலிருந்து ஒரு சத வீதத்தினரையும் தேர்ந்தெடுத்தால் தான் தனியார் பள்ளிகளில் இருப்பவர்களுக்கும் ஊக்கம் அளிக்க முடியும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

கடைசியாக இந்த ப்ரீ-யூனியர்சிடி புகு முக வகுப்புக்கு கல்வி பயில் கின்ற மாணவர்களுக்கு அளிக்கின்ற சலுகை எல்லாம் மற்ற தொழில் கல்லூரிகளில் இருக்கின்றவர்களுக்கு அளிப்பதற்கு இந்த வரவு செலவு திட்டத்தில் வகை செய்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது. ஆனால் இந்த புகுமுக கல்லூரியிலே இடம் பெறுவதற்கு Evening Classes Shift system மற்ற மாலை பள்ளி திட்டம் வைத்திருக்கிறார்கள். அநேக கல்லூரிகளில் ஊழல்கள் நடைபெறுகிறது என்பதைப் பார்க்கமுடிகிறது. ஏழைகளுக்கு கல்வி பயில்வதற்கு இடம் கிடைப்பது இல்லை. நல்ல மதிப்பு என்ன பெற்றிருந்தாலும், கைக்கூலி கொடுத்து, 200, 300 கொடுக்கவேண்டிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. இதைத் தடை செய்வதற்கு

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [2nd March 1968]

மாவட்ட ரீதியாக தேர்வுக் கமிட்டிகள் அமைக்கவேண்டும் என்று நான் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஏன் என்று சொன்னால் கல்வி நிலையம் நடத்துவது ஓரளவு லாபகரமான தொழில் ஆகி விடும் என்று பலர் நினைத்து ஆரம்பிக்கிறார்கள். அரசாங்கம் பெரும் அளவு மான்யம் கொடுத்து ஊழலுக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொண்டு சொற்பொழிவை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* திரு. ஆர். ராமன் நாயர் : தலைவர் அவர்களே, நிதி நிலை அறிக்கையின் பேரில் சில வார்த்தைகள் சொல்ல அனுமதித்ததற்கு வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். 1968-69ம் வருட நிதி நிலை அறிக்கையில் உபரி தொகையாக காட்டி வரி போடாமல் இருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் வரியை நாம் ஏற்கனவே போட்டு விட்ட காரணத்தால், இந்த பட்ஜெட் கொண்டு வரக்கூடிய இந்தத் தருணத்தில் வரி போடவில்லை என்பதே ஒரு பெருமைக்கு உரிய காரணம். கொஞ்சம் முன்னாலேயே தேவையான சில வரிகள் எல்லாம் போடப்பட்டு இருக்கின்றன. கரும்புக்கு வரி போட்டு இருக்கிறது. வெல்லத்திற்கு வரி போட்டு இருக்கிறது. வியாபாரிகளுக்கு வரி போட்டு இருக்கின்றது. பஸ் ஸ்கூலுக்கு திரும்பவும் வரி போடப்பட்டு இருக்கிறது. பஸ் சார்ஜ் கூட்டப்பட்டு இருக்கிறது. இம்மாதிரியான வரிகளை ஏற்கனவே போட்டு இருப்பதன் காரணமாக இப்போது முதலமைச்சர் கொண்டுவந்திருக்கக்கூடிய வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் வரி இல்லை என்பது ஒரு பெருமைக்கு உரிய காரணம். ஏற்கனவே போடாதினால் இப்போது வரி போடவில்லை என்று சொல்லமுடியாது. வரி போட வேண்டாம் என்று சொல்ல முடியாது. வரி இல்லாமல் சர்க்கார் நடத்த முடியாது. பல அபிவிருத்திகளை, பல முன்னேற்றங்களை தொடர்ந்து நடத்தமுடியாது என்பது எனக்கும் தெரியும். ஆனால் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் கோவையில் பூட்டி இருக்கக்கூடிய மில்களைப் பொறுத்தவரையில், ஏதோ கார்பொரேஷன் மூலமாக திறந்து நடத்துவார்கள் என்று எல்லாம் சொல்லப்பட்டு இருந்தாலும் கூட, சர்க்கார் கொடுத்த வாக்குறுதியைத் தொடர்ந்து தொழிலாளர்களுக்கு மில் திறக்கும் வரையில் ஏதாவது உதவித் தொகை கொடுப்பதாக ஏற்கனவே வாக்குறுதி அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எந்த விதமாகவும் இந்த அறிக்கையில் மேற்படி தொழிலாளர்களுக்கு உதவியாக பணத்தையும் ஒதுக்கி இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

அடுத்ததாக இந்த படி அரிசித் திட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், சொல்லும்போது இது யாரும் ஜனங்கள் கேட்கவில்லை காங்கிரஸ்காரர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று பல தடவை சொல்லியிருக்கிறார்கள். காங்கிரஸ்காரர்கள் இப்போது இருக்கிற மாதிரி ரேஷன் வாங்கலாம் என்று நினைக்கிறோம். ஜனங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். படி அரிசி திட்டம் வந்தால், அந்த அந்த ஊரில் உள்ள காங்கிரஸ்காரர்களும் வாங்கிக்கொள்வார்கள். சர்க்கார் வாக்குறுதியைத் தொடர்ந்து இந்த படி அரிசி திட்டம் அமுல் படுத்த வேண்டும் என்று சொல்கிறார்களே தவிர, இது காங்கிரஸ்காரர்கள் கொடுத்த வாக்குறுதி அல்ல. யார் வாக்குறுதி கொடுத்தாலும் சரி, படி அரிசி திட்டம் முக்கியம். அன்றைய தினம் அரிசி பஞ்சம் கொஞ்சம் அதிகமாக ஏற்பட்டது. இரண்டு வருடத்திற்கு போதுமான அளவு மழை இல்லாமல் இருந்தது. ஜனங்களுக்குக் கஷ்டம் ஏற்பட்டது. இருக்கக்கூடிய அதிகாரிகள், அரிசியை நியாயமாகக் கொடுக்கமுடியாமல் தடை செய்துவிட்ட காரணத்தால், இந்த படி அரிசி திட்டம் பெரிய பிரசாரத்திற்கு ரொம்ப பிரயோசனமாய் இருந்தது. இந்த சர்க்கார் ஆரம்பத்தில் படி அரிசி ஒரு ரூபாய்க்குக் கொடுப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இந்தக் கட்சியைப் பொறுத்த வரையில், பிரசாரம் செய்கிற போது, பதவிக்கு வருவதாக இருந்தால், படி அரிசி கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். அதை நிறைவேற்ற வேண்டும். இரண்டு வருடத்திற்கு முன்னால் ஒரு படி அரிசி ரூபாய்க்கு குறைவான விலையில் விற்பது. 2, 3 வருடங்களாக ஒரு ரூபாய்க்கு மேல் போய் விட்டது. ஜனங்கள் ரொம்ப ஆவலாக இருந்தார்கள். அதை அனுசரித்து காங்கிரசால் செய்ய முடியவில்லை. எந்த சர்க்கார் வந்தாலும் அதை செய்யப் படும் என்று காங்கிரசை அப்புறப்படுத்தி இன்

2nd March 1968]

[திரு. ஆர். ராமன் நாயர்]

நெரு சர்க்காருக்கு பதவி அளிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன், இந்த மாதிரி இன்றைய தினம் நடந்திருக்கிறது. அதை இப்போது கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். கோயமுத்தூருக்கும் சென்னைக்கும் கொடுத்தால் போதாது. மற்ற இடங்களில் கொடுக்கவேண்டும். ஏழைகளுக்காகத்தான் படி அரிசி கொண்டு வருகிறது சர்க்கார் என்று சர்க்கார் சொல்லியிருக்கிறது. பல தடவை சொல்லியிருக்கிறார்கள். தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ரொம்ப ஏழைகளாக இருக்கிறார்கள். அதற்கும் கீழ்த்தரமான ஏழைகள் கிடையாது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். அந்த ஏழைகளுக்கு படி அரிசி கொடுப்பதாக ஒரு தடவை அங்கே 4, 5 மாதத்திற்கு முன்னால் அமைச்சர் வந்தபோது சொன்னார். எப்படியாவது ஒரு மாதத்திற்குள் குடும்ப கார்ட் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொன்னதைத் திருப்பிக் கேட்கிறோம். அதற்குப் பிறகு பேசுகையில், படி அரிசி எல்லா நகரங்களுக்கும் கொடுத்து விடுவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சின்ன ஜில்லா நீலகிரி, தோட்டங்களில் வேலை செய்கிற தொழிலாளர்கள் எந்த விதமான தான்யமும் வாங்கிச் சாப்பிடக்கூடிய நிலை இல்லை. ஊட்டிக்கும் குன்னூருக்கும் கொடுக்கும்போது இதையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் பரவாயில்லை என்று சொன்னார்கள். கொஞ்சம் தானே என்று கலெக்டர் கூட சொன்னார். அந்த அளவில் தான் படி அரிசி திட்டத்தை தீர்ப்பந்தப் படுத்துகிறோம். படி அரிசி எல்லா இடங்களிலும் போட்டால், ரொம்ப வசதியாக இருக்கும். போட முடியாததற்கு கனம் அமைச்சர் அவர்கள் பத்திரிகையில் பல காரணங்கள் சொல்லியிருக்கிறார். ரொம்ப மழை இல்லாத கொடுமையால் தற்சமயம் போட முடியவில்லை. ரேஷன் கடைகளில் கொடுக்கிற அரிசிக்கு இந்த விலை கொடுக்கிறார்கள். மழை இல்லாததால் ரேஷன் கொடுக்காமல் இல்லை. கொடுக்கிற ரேஷனை படி அரிசி திட்டம் அளவில் விலையை பெற்றுக்கொள்ள கேட்கிறோமென ஒழிய, அதற்கும் இந்த மழை இல்லாததற்கும் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. உடனடியாக எல்லா இடங்களிலும் செய்ய சர்க்காருக்கு கால தாமதம் ஏற்பட்டாலும் கூட, தோட்டங்களில் வேலை செய்யக்கூடிய தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு உடனடியாக படி அரிசி அமுல் நடத்தினால் நன்றாக இருக்கும். ஏற்கனவே கொடுத்திருக்கிற படி அரிசி திட்டத்திற்குப் பணம் பட்ஜெட்டிலே வந்திருக்கிறது. இனி புதிதாகக் கொடுக்கவேண்டியது இல்லை என்று இருக்கிறார்களா? முதல் திட்டம் மாதிரி கொடுத்து விட்டு, திரும்பி அடுத்த பட்ஜெட்டில் வைத்து இருக்கிறார்களோ என்னவோ தெரியவில்லை. தேயிலை தோட்டத்தில் இருக்கின்ற தொழிலாளர்கள் வேறு வகை இல்லாதவர்கள், அதனால் படி அரிசி கொடுக்கிறேன் என்று சொன்னார்கள். ஏன் கொடுக்கமாட்டேன் என்கிறார்கள்? கெட்ட எண்ணத்தில் கேட்கவில்லை. ஏன் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால், ஏற்கனவே அவர்களுக்கு 200 கிராம் அரிசி சர்க்கார் அதிகமாகக் கொடுத்திருந்தது. விலை அதிகமாக இருந்தாலும் கூட, அந்த 200 கிராம் மற்றவர்கள் போல ரேஷனில் கொடுத்துக் கொண்டு வந்ததைத் தற்சமயம் கொடுக்கவில்லை. படி அரிசி திட்டத்தில் இல்லாவிட்டாலும், அதிகமாகக் கொடுத்த 200 கிராம் அரிசியையாவது மேற்படி தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று சர்க்காரை ரொம்ப தாழ்மையோடு நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதற்கு அடுத்ததாக, நீலகிரியைப் பொறுத்தவரையில், அமைச்சர் அவர்கள் நீலகிரி ரெயில் பாதையை எடுத்து விடுவதை இந்திய சர்க்கார் நிறுத்த, அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுப்பதாக கீழ் சபையில் பதில் சொல்லியிருக்கிறார். நேற்று பத்திரிகையில் பார்த்தேன். நீலகிரியைப் பொறுத்தவரையில், எந்தத் தொழிலும் கிடையாது. எங்கே போனாலும் உருளைக் கிழங்கு. மழை ஜாஸ்தி ஆனாலும், பனி ஜாஸ்தி ஆனாலும் அடித்துக்கொண்டு போய்விடும். விவசாய உணவு இருக்காது. தேயிலை தோட்டம் பணக்காரர்களிடம் இருக்கிறது. சாதாரண விவசாயி வாழ்வதற்கு அங்கே வகை இல்லை. வருடத்திற்கு 3 மாதத்திற்காகவாவது வெளியூரிலிருந்து பலர் அங்கு சுகவாசியாக இருப்பதற்கு வருகிறார்கள். இந்த 3 மாத வேலையைக் கொண்டதான் ஒரு வருடம் பூராவும் அவர்கள் செலவு செய்து வாழ்க்கை நடத்திக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

[திரு. ஆர். ராமன் நாயர்]

[2nd March 1968]

இன்றைக்கு இருக்கின்ற நிலையில் இந்த நீலகிரியில் இருக்கக்கூடிய மேட்டுப்பாளையம், ஊட்டி போகின்ற ரெயிலை ரொம்ப நஷ்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதற்காக எடுத்து விடுவதாக இருந்தால், லாப நஷ்டம் பார்க்கிறதாக இருந்தால் ரொம்ப கஷ்டம்.

சில போஸ்ட் ஆபீஸ்கள் இருக்கின்றன. ஒரு போஸ்ட் மாஸ்டர், ஒரு பியூன் இருக்கிறார்கள். ஒரு நாளைக்கு 15 காட்டு கூட செலவாவ தில்லை. அங்கே லாப நஷ்டம் பார்க்கப்படுவதில்லை. அந்த போஸ்ட் ஆபீஸினால் அந்த ஊருக்கு ஒரு அந்தஸ்து கொடுக்கப்படுகிறது. அவ்வளவு தான். அதைப்போல தான் இதுவும். நீலகிரி, ஊட்டி நகரங்களில் வெளியூர்களிலிருந்து பலர் வந்து தங்குகிறார்கள். வெளிநாட்டுக்காரர்கள் வருகிறார்கள். அவர்கள் வந்து தங்குவதற்கான வசதிகள் செய்யப் படுகின்றன. அந்த இடத்தில் ரெயில் பாதையை எடுத்துவிட்டால், கஷ்டமாகிவிடும். அந்த இடங்களில் பஸ்ஸில் சிலர் போக முடியாது. கெரப்பவதிகள் பஸ்ஸில் போனால் ஊட்டியிலிருந்து மேட்டுப்பாளையம் வருவதற்குள் பிரசவமாகிவிடும். நீலகிரிக்குப் போகிற வண்டி மிக மெதுவாகப் போகும். அதிலிருந்து இறங்கி நின்றுவிட்டு பிறகு ஏறிக் கொள்ளலாம். அவ்வளவு மெதுவாகப் போகும். ஊட்டியிலிருந்து மைசூருக்கும் கள்ளிக்கோட்டைக்கும் ரெயில் தொடர்பு ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, தற்போது இருக்கிற ரயில் பாதையையே எடுத்துவிடுவது என்பது வருத்தப்படக்கூடிய காரியமாகும். மேட்டுப் பாளையம் நீலகிரி ரயில் பாதையை எடுக்காது அளவுக்கு இந்த அரசாங்கம் உதவ வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கூடலூர் தாலுகாவில் ஏராளமான தோட்டங்களில் தோட்ட முதலாளிகள் நிலங்களை விவசாயம் செய்யாமல் தரிசாக வைத்திருக்கிறார்கள். அங்கே வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகமாக இருக்கிறது. தரிசாக உள்ள நிலங்களை அந்த முதலாளிகள் தாங்களும் விவசாயம் செய்வதில்லை, மற்றவர்களுக்குக் குத்தகைக்கும் விடுவதில்லை. சர்க்கார் எந்த வகையிலாவது சட்டம் செய்து தரிசாக உள்ள அந்த பூமியை சுமமா போடக்கூடாது என்றும் அவர்கள் விவசாயம் செய்யவேண்டும் அல்லது விவசாயம் செய்வதற்கு விடவேண்டுமென்று நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். நீலகிரியைப் பொறுத்தவரை, கூடலூரில் ஜமீன் தகராறு இருக்கிறது. அங்கே ஜமீன் ஒழிப்புத் திட்டம் வரவில்லை. அதைப்பற்றி எப்போது கேட்டாலும் அது இங்கே “லா” டிபார்ட்மென்ட்டில் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதற்கு வழி செய்யவேண்டும். இங்கே குத்தகை பாக்கிக்காக குத்தகைதாரரை நீக்கக்கூடாது என்று சட்டம் இருக்கிறது. அங்கே அது இல்லை. அங்கே குத்தகை வாங்கியதற்கு ரசீதே கொடுக்க மாட்டார்கள். 12 வருஷங்களுக்கு குத்தகை தரவில்லை என்று கேஸ் போட்டு பூமியை எலத்துக்குக் கொண்டுவந்து பணத்தை வாங்குகிறார்கள். இந்தமாதிரி பெரிய சதி அங்கே நடக்கிறது. அந்த இடம் முன்னேற்ற வேண்டுமென்றால் ஜமீன் ஒழிப்புத் திட்டத்தை அங்கே அமுல் நடத்த வேண்டும். ஏற்கனவே இருந்த சர்க்கார் அதற்கு தனியான ஒரு அதிகாரியைப்போட்டு அவரும் 3, 4 வருஷம் வேலை பார்த்தார். அவரால் ஒரு ரிபோர்ட் கொடுக்கப்பட்டது. சட்டபூர்வமாக சீக்கிரம் முடிவு கட்டலாம் என்று சொன்னார்கள். இதுவரையில் அதற்கு விமோசனம் ஏற்படவில்லை.

அதை சீக்கிரம் அமுல் படுத்தினால்தான் அந்த ஊருக்கு நலன்தான். அந்த தாலுகாவைப் பொறுத்தவரையில், வேலையில்லாத திண்டாட்டம் நிறைய இருக்கிறது. ஏற்கனவே பேப்பர் மில் நீலகிரியில் வைப்பதாக முடிவு செய்தார்கள். வரவில்லை. பேப்பர் மில்லுக்கு வேண்டிய மூங்கில் பூராவும் நீலகிரியிலிருந்துதான் சப்ளை செய்யப்படுகிறது. அடுத்த படி கூடலூர் தாலுகாவைப் பொறுத்தவரையில், அங்கே மைகா நிறைய இருக்கிறது. தனிப்பட்டவர்களுக்கு அதைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் கொஞ்சம் இடங்களைப் பார்த்துவிட்டு கிடைக்கவில்லை என்று போய் விடுகிறார்கள். சர்க்காரே இதற்கு ஒரு நல்ல நிபுணரைப் போட்டு எந்தெந்த இடத்தில் மைகா இருக்கிறதோ அதை சர்க்காரே எடுத்து

2nd March 1968]

[திரு. ஆர். ராமன் நாயர்]

விற்பதாக இருந்தால், லாபம் ஏற்படும். ஆயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு ஏற்பட பெரிய உதவியாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அங்கே நன்றாக விளையக்கூடிய பூமி அதிகமாக இருக்கிறது. மழை பெய்தால்தான் விவசாயம் உண்டு அங்கே. ஏற்கனவே சர்க்கார் சிறு சிறு கால்வாய் வெட்டித் திட்டம் போட்டிருந்தார்கள். இப்போது அந்தத் திட்டம் என்னவாயிற்று என்று தெரியவில்லை. கேள்வியாகக் கேட்டிருந்தேன். அதுவும் வரவில்லை. திட்டம் இருக்கிறது என்று. இஞ்சினியர்கள் வந்து சுற்றிப் பார்த்தார்கள். அவர்களைப் பார்த்ததும் திட்டம் வந்துவிடும் என்று எதிர்பார்த்தோம். வரவில்லை. அந்தப் பகுதிகளில் கால்வாய்களைத் தடுத்து தண்ணீர் தேக்கினால் விவசாயிகளுக்கு நல்ல வாய்ப்பு ஏற்படும். கீழ் பகுதிகளில் உள்ள விவசாயத் திற்கும் மேலே விவசாயம் செய்வதற்கும் வித்தியாசம் உண்டு. மேலே மழையிருந்தால்தான் உண்டு. அதனால் ஊக்கம் குறைந்துவிடுகிறது. அங்கே நீர்ப்பாசன வசதியைச் செய்தால் நன்றாக இருக்குமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

நிலகிரியைப் பொறுத்தவரையில், வேறு எந்தத் தொழிலும் செய்ய முடியாது. கிழங்கை போட்டு கடன்பட்டுக் கஷ்டப்படுகிறவர்கள்தான் அதிகம். ஒரு ஏக்கர், அரை ஏக்கர் வைத்து அதில் உ போடுகிறார்கள். ஏற்கனவே இருந்த சர்க்கார் உ போர்டிலிருந்து பணம் வாங்கி சர்க்காரும் கொஞ்சம் தொகை போட்டு சர்க்கார் பொறுப்பில் சில உ பாக்கடிகளைக் கூட்டுறவு முறையில் கட்டியிருக்கிறார்கள். அவை ஓரளவு நன்றாக நடக்கின்றன. அரை, ஒன்று ஏக்கர் வைத்திருக்கிற விவசாயிகள் மழை இல்லாமல் போனால் உ போட்டுக்கொள்கிறார்கள். அவர்கள் ஏடுக்கிற உயை கூட்டுறவு முறையில் விற்கிறார்கள். அதே விலைக்கு தனிப்பட்ட பாக்கடிகளுக்கு கொடுப்பதாக இருந்தால் கிலோ 50 பைசாவுக்குக் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதே உயை கூட்டுறவு பாக்கடிகளுக்கு கொடுத்தால் 100 பைசா கிடைக்கிறது. ஆகையால் மற்றொரு கூட்டுறவு பாக்கடிக் ஏற்படுத்த நிஜிஸ்டர் செய்யப்பட்டது. அதற்குப் பணம் வசூல் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் வேலை நடக்கவில்லை. பல பாக்கடிகள் தொடர்ந்து கூடலூர் அல்லது ஊட்டி, கூடலூர் தாலுகாவில் ஏற்படுத்துவதாக இருந்தால், மேலும், ஆயிரக்கணக்கானவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும். விவசாயிகள் கஷ்டத்தைப் போக்கும் சூழ்நிலை ஏற்படும். அதற்கு அடுத்து நிலகிரியைப் பொறுத்தவரை, முன்னால் இருந்த சர்க்கார் சுமார் 8,000 ஏக்கர் பட்டா செய்து கொடுத்திருக்கிறது. இப்போதும் எத்தனையோ ஆட்கள் சர்க்காருடைய வெலின்யூ பூமியை தங்களுடைய பூமி என்று சொல்லி வீட்டைக் கட்டிக்கொண்டு, விவசாயம் செய்துவருகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஏராளமான "பைன்" போட்டு வசூல் செய்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கு அந்த நிலத்தை பட்டா செய்து கொடுத்தால் மிகவும் நன்றாய் இருக்கும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இன்றைய தினம் சர்க்காரிடம் இருக்கிற காட்டு இலாகாவில் பர்மாவி லிருந்து வருகிறவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கக்கூடிய ஏற்பாடுகள் எல்லாம் செய்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். இதைச் செய்துகொண்டு பத்திரிகையில் வருவதற்கு முன்னால் இருக்கிற பூரா இடங்களிலும் கற்பூர நாற்றை வைத்திருக்கிறார்கள். குடிப்பதற்கு நிலகிரியில் தண்ணீர் இல்லை. இந்த வருடம் குதிரைப் பந்தயத்தை நிறுத்திவிடலாம் என்று பேசியிருக்கிறார்கள். அவர்களே பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். குடிக்கத் தண்ணீர் இல்லை. இந்த காட்டு இலாகாக்காரர்கள் அந்த அடர்ந்த காட்டை காண்ட்ராக்கட் கொடுப்பதால், மரத்தையெல்லாம் வெட்டிக்கொண்டு போய் விடுகிறார்கள். அதற்குப் பிறகு கற்பூர நாற்று வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதன் காரணமாக ஊற்றுக்களில் உள்ள தண்ணீரை எல்லாம் இழுத்து விடுகிறது என்று சொல்கிறார்கள். ஆகையால் தயவு செய்து இந்தக் காட்டை அழிக்காமல் பாதுகாக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். பர்மாவிலிருந்து வருகிறவர்களுக்கு பூமி என்று அந்த இடத்தில் கற்பூர நாற்று போடாமல் தடை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

[2nd March 1968]

Mr. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, the 4th March 1968.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

116. Order issued with G.O. R. No. 1255, Revenue, dated 9th November 1967, exempting from the liability of entertainments tax to the benefit film shows in aid of Flag Day Fund held in December 1967 in the City of Madras. [*Laid on the Table of the House under section 16 (4) of the Madras Entertainments Tax Act, 1939 (Madras Act X of 1939).*]

117. Notification issued with G.O. Ms. No. 1938, Rural Development and Local Administration, dated 21st October 1967, making amendment to the Rural Development and Local Administration Department Notification II-2 No. 329 of 1965, dated the 18th September 1965, published at page 2 of Part II—Section 2 of the Fort St. George Gazette Extraordinary, dated 20th September 1965. [*Laid on the Table of the House under section 179 (4) of the Madras Panchayats Act, 1958 (Madras Act XXXV of 1958).*]

118. Notification issued with G.O. Ms. No. 2074, Rural Development and Local Administration, dated 13th November 1967 making an amendment to the Rural Development and Local Administration Department Notification II-2 No. 329 of 1965, dated 18th September 1965, published at page 2 of Part II—Section 2 of the Fort St. George Gazette Extraordinary, dated 20th September 1965, as subsequently amended. [*Laid on the Table of the House under section 179 (4) of the Madras Panchayats Act, 1958 (Madras Act XXXV of 1958).*]

119. Notification issued with Roc. No. 57935/67-T, dated 1st December 1967, in regard to the constitution of Town Panchayat Pannaikkadu, Kodaikanal taluk, Madurai district. [*Laid on the Table of the House under section 179 (4) of the Madras Panchayats Act, 1958 (Madras Act XXXV of 1958).*]

120. Notification issued with Roc. 38101/67-F5, dated 4th November 1967, regarding extension of section 286 and other relevant provisions of the Madras District Municipalities Act, 1920, relating to Vital Statistics to Koothanallur Town Panchayat, Thanjavur district. [*Laid on the Table of the House under section 179 (4) of the Madras Panchayats Act, 1958 (Madras Act XXXV of 1958).*]